

BIBLICKÉ ÚKOLY

1987

2. ČTVRTLETÍ

**„BUĎ SILNÝ MILOSTÍ
JEŽÍŠE KRISTA“**

Ú V O D

Základem úkolu tohoto čtvrtletí je Pavlův druhý list Timoteovi. Úkoly nebudou nějakým systematickým výkladem tohoto listu verš po verši. V příštích třinácti úkolech sice prostudujeme všechny verše, ne však v jejich pořadí, ale v souvislosti s jednotlivými tématy.

Z Pavlova dopisu se dozvíme mnoho nejen o jeho pisateli, ale také o adresátovi. Lépe poznáme jejich vzájemný vztah. V novozákonních epištolách poznáváme problémy, s kterými se potýkali členové mladé církve ve svém sborovém životě. S většinou těchto problémů křesťanská církev nepřestala zápasit dodnes. Seznámíme se i se spolupracovníky a známými autora i adresáta tohoto listu. Zarmucuje nás zpráva o lidech, kteří opustili společenství věřících, avšak o to povzbudivější je svědectví o těch, kteří zůstali Pánu věrni a stali se zářným příkladem zastánců pravdy a spravedlnosti. Z jejich zkušeností získáváme pomoc při řešení problémů, které před nás staví složitá situace dneška.

Vědomí blízkosti smrti dodává Pavlovu listu zvláštní naléhavost. Podstatou dopisu však nejsou apoštolovy osobní problémy, ale rady zaměřené na potřeby mladého kazatele a mladé církve. Pavel Timotea vybízí, aby byl „silný milostí Krista Ježíše“ (2 Tim 2,1) — aby nejen neochvějně obhajoval víru proti bludům, které se vkrádají do církve, ale byl silný i tváří v tvář pronásledování či hrozbě vězení nebo smrti.

BOŽÍ RODINA

Základní verš: Gal 3,28

Podle původního Božího záměru měli lidé tvořit součást „rodiny na nebi i na zemi“ (Ef 3,15) a spolu s anděly se měli těšit ze společenství s „jedním Bohem a Otcem všech“ (Ef 4,6). Hřích měl zhoubný vliv i na vztahy v první rodině. Naši prarodiče museli být svědky tragického rodinného sporu už v prvním pokolení (1 Moj 4,8). Biblická zaslíbení však hovoří o dokonalé obnově původních lidských vztahů, protože všichni, kteří touží být osvobozeni z otroctví hříchu, jsou v Pánu Ježíši přijati za děti nebeské rodiny. Svazky víry jsou v této rodině silnější než svazky rodové.

V dnešním úkolu na přátelském vztahu mezi Pavlem a Timoteem poznáme prospěšnost tohoto „rodinného“ svazku. Zjišťujeme, že přes jejich věkový rozdíl je spojovala vzájemná láska a přátelská ohleduplnost zřejmě hlubší než apoštolovy rodinné vztahy.

Tím však není nijak znevážena důležitost rodinných svazků. Pozemské rodiny by měly být obrazem rodiny nebeské. Křesťanské domovy, které jsou založeny a vedeny podle Božího plánu, jsou nejúčinnějším Božím nástrojem při vytváření křesťanského charakteru a pro rozvoj Božího díla.

1. Pavlův vztah k Timoteovi

Jaký vztah měl apoštol k Timoteovi podle úvodních slov epištoly? 2 Tim 1,1.2

Cílem příchodu Syna Božího „narozeného z ženy“ na svět (Gal 4,4) bylo vykoupení těch, kteří také pocházeli „z ženy“ a byli v satanově otroctví. Měli se stát novou rodinou a měli mít nového Otce. Za jejich předešlého otce označil Pán Ježíš ďábla: „Váš otec je ďábel... On byl vrah od počátku a nestál v pravdě,

poněvadž v něm pravda není... je lhář a otec lži“ (Jan 8,44). Toto přijetí (adopce) znamená, že Bůh přijímá v Kristu cizince za své dítě a zachází s ním jako se svým vlastním dítětem. Apoštol poukazuje na to, že křesťané jsou takovými adoptivními dětmi, protože Bůh s nimi zachází jako se svými vlastními syny a dcerami, i když mu byli svou přirozeností odcizeni a zne přáteleni (Řím 5,10; Kol 1,21).

Kde má tento plán adopce svůj původ? Ef 1,4.5; Gal 4,4–6

Skutečnost, že v Písmu je Ježíš označen jako „Beránek, zabitý od počátku světa“ (Zj 13,8), jasně ukazuje, že plán spasení nebyl nějakým dodatečným řešením. Když Kristus na sebe vzal lidskou přirozenost, stal se bratrem padlého lidstva a umožnil uskutečnění plánu adopce, podle kterého se hříšní obyvatelé země mohou Božími dětmi nejen stát, ale také jako takoví žít.

2. Srovnání

V 1 Tim 1,1 a v 2 Tim 1,1 se apoštol Pavel odvolává na původ svého apoštolátu. V čem se tyto výroky shodují a v čem odlišují?

V obou úvodních výrocích je jako původce povolání k službě evangelia uveden Bůh anebo Boží vůle, spolu s Kristem, který je v prvním listu představen jako „naše naděje“ a v druhém dopisu jako zdroj „zaslíbeného života“. „Naše naděje“ a Boží „zaslíbení života“ patří nerozlučně k sobě jako jeden Boží dar v Ježíši Kristu. Zmínka o „životě“ zahrnuje nejen věčnou spásu, ale také nový život ve spravedlnosti, v pokoji a poslušnosti Boží vůle už v tomto životě. S výhledem na blízkou smrt byla pro apoštola tato naděje na život tím nejvzácnějším zaslíbením.

O čem svědčí vztah, který měl apoštol Pavel k Timoteovi? 2 Tim 1,2; 1 Tim 1,2 (1 Tim 1,18).

Výraz syn naznačuje pravý vztah, který by měl existovat mezi staršími, zkušenějšími členy Boží rodiny a jejími mladšími údy. Pavlovy rady a napomenutí Timoteovi při jeho vstupu do služby evangelia jsou

vlastně směrnicemi, které otec dává svému synu na začátku jeho životní cesty.

Apoštol Pavel poznal Timotea v Lystře a pozval ho, aby jej doprovázel na jeho druhé misijní cestě (Skut 16,3).

Co se ještě můžeme dozvědět o vztahu mezi Pavlem a Timoteem? 1 Kor 4,17; Fil 2,19–22

3. Timoteova láska a poslušnost

S jakou žádostí se vězněný apoštol obrací na svého spolupracovníka Timotea? 2 Tim 4,9.13.19.21

Apoštol Pavel byl uvězněn v temné, osamělé cele. Někteří jeho společníci ho opustili buď ze strachu před pronásledováním, anebo v zájmu služby věřícím v jiných sborech. Pavel v dopisu vyjádřil touhu po společnosti svého milovaného syna ve věře.

Kdo apoštola neopustil? 2 Tim 4,11.21

Lukáš se nezalekl nebezpečí a v těžkých chvílích svého přítele neopustil. Jména čtyř věřících z verše 21. nenajdeme nikde jinde v Písmu. Zmínka o nich ukazuje, že na Timoteův příchod se těšil nejen apoštol. Z Písma se nedovídáme, zda Timoteus našel Pavla ještě živého. Pavel však předpokládal, že Timoteus jako věrný, milující a poslušný syn udělá pro apoštola všechno, co bude moci.

4. Láska, povinnost a poslušnost

Jak souvislí láska s povinností a poslušností? Jan 15, 14.15; 13,35

Sluha je v domácnosti vykonavatelem příkazů a přání svého pána. Syn však jako člen rodiny sice podléhá autoritě otce, avšak má právo otce zastoupit, protože zná jeho záměry a řídí se jeho vůlí. Podobně i členové Boží rodiny znají vůli svého nebeského Otce a plní ji proto, že jsou členy jeho rodiny. Ochotně slouží Otcovi i ostatním členům rodiny.

Projevovat lásku lidem nelaskavým, ochotně sloužit nevděčným, obětovat se pro lidi nehodné a sobecké — to jsou znaky pravé ušlechtilosti. Křesťané, kte-

ří si takto počínají, následují vzor toho, kdo svůj život obětoval za ty, kteří jím opovrhli, mučili ho a ukřižovali. Být členem rodiny, které je tento Vzor hlavou, znamená snažit se z Boží milosti a moci napodobovat jeho způsob života.

Co je hlavním předpokladem členství v Boží rodině? Jan 15,9.10.17

5. „Láska nikdy nezanikne“

Či láska byla Pavlovi vzorem i v utrpení? Řím 8, 35.38.39

Prvním krokem na cestě k Bohu je poznání lásky, kterou má k nám Bůh a důvěra v tuto lásku (1 Jan 4,16). Poznání Boží lásky nás zbavuje sobectví; uznáváme všechny Boží děti za své bratry a sestry a současně se stáváme spoludědici Krista. Trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastníky Boží slávy. Zvěstování Boží lásky k padlému člověku zjevené v Pánu Ježíši bylo smyslem celého života velkého apoštola. Od šíření této zvěsti ho nemohlo odradit ani utrpení a dokonce ani výhled smrti. Ve službě lásky se zapomíná na vlastní já.

Která Spasitelova slova byla i posledním přáním vězněného apoštola? Jan 15,12

Čistá a upřímná láska k těm, které apoštol svou službou přivedl ke Kristu, nevyhasla ani tehdy, když ho mnozí opustili, zklamali a zradili. Tím jasněji proniká ze slov adresovaných tomu, po jehož společnosti ve svých posledních dnech toužil. Pavel podobně jako Kristus z vlastní zkušenosti poznal, že láska touží po projevu lásky. Pavlovu lásku k Timoteovi, „která nikdy nezanikne“, umocňovala společná naděje, společné nebezpečí a společný úděl apoštolů evangelia, takže byli jako jeden.

6. Závěr a naučení

Hřích zpřetrhal vztahy nebeského Otce s lidskou rodinou. Syn Boží se stal Synem člověka, aby obnovil nejen vztah lidí k Otci, ale i lidí mezi sebou. Úzký

vztah Pavla k Timoteovi, jako otce k synu, je poučný i pro dnešní členy církve, které vzájemně spojují ty nejužší svazky, avšak lásku projevují i ostatním lidem.

Uvědomujeme si, když v modlitbě oslovujeme Boha „Otče náš“, že i jeho ostatní děti jsou našimi bratry a sestrami? Nebrání nám láska k bližnímu odsoudit nečestnost, nespravedlnost, lakomství a jiné zlo? Umíme nenávidět hřích a přitom milovat hříšníka? Řiďme se radami apoštola Pavla z 1 Kor 13,1–13!

2. úkol — 11. dubna 1987

MLADÝ MISIONÁŘ

Základní verš: Kaz 12,1

Z obou listů Timoteovi poznáváme určité stránky charakteru adresáta těchto dopisů. Avšak ani jeden z nich ho nepředstavuje úplně. Některá jiná místa Písma nám dokreslují obraz mladého misionáře. Pozoruhodné jsou výroky o jeho výchově v dětství, o požeňnaném vlivu jeho matky a babičky. Zdá se, že otcův vliv na jeho náboženskou výchovu byl buď negativní nebo neutrální. Timoteus se seznamoval se starozákonními spisy už v dětství. To byl zřejmě základ pro jeho pozdější apoštolskou službu. Ze zločinných útoků na apoštola Pavla poznal, co všechno může kazatele potkat, avšak ani to ho neodradilo od služby, ke které byl povolán. Mezi Pavlem a Timoteem se vytvořilo hluboké a trvalé přátelství, a podobně jako Pavel byl i Timoteus ochoten snášet těžkosti a protivnosti, které jsou údělem člověka zasvěceného službě evangelia. Z Písma nevíme nic o jeho smrti, ale tradice říká, že zemřel jako mučedník. Timoteův život zůstává požeňnaným zdrojem inspirace pro mladé pracovníky v díle evangelia i pro všechny mladé věřící. Jeho příklad ukazuje, co Bůh může vykonat s těmi, kdo mu zasvětil svůj život a své schopnosti.

1. Timoteovo mládí

Co víme o náboženském životě a smýšlení Timoteových rodičů? Skut 16,1,3; 2 Tim 1,5

Timoteus pocházel z nábožensky nejednotného domova. Jeho babička Loida a jeho matka Eunika byly pravděpodobně Židovky, zatímco jeho otec byl Řek. Je možné, že obě ženy přijaly křesťanství společně. V Skut 16,1 čteme, že Eunika věřila v Ježíše jako v Mesiáše. O otci tu není zmínka. Je možné, že se o náboženství své ženy a své tchyně nijak nezajímal. Timoteus zůstal neobřezán; obřízka se totiž v diaspoře nedodržovala tak přísně jako v domovině. Podle některých současných pramenů Eunika brzy ovdověla. Tím by také byl vysvětlen převládající vliv matky při výchově Timotea.

Jaký význam připisoval Pavel starozákonním spisům? 2 Tim 3,15 (Jan 5,39)

Proč je důležité, aby rodiče vyučovali své děti biblickým pravdám? Žalm 119,11

Výchovná metoda Loidy a Euniky se ukázala jako správná a zůstává příkladem pro ty matky, které nesou samy břemeno výchovy svých dětí, protože otec buď zemřel anebo z nějakých jiných důvodů se na výchově svých dětí nepodílí. Biblicky usměrněná výchova je ochranou proti mnoha škodlivým vlivům, které ovlivňují povahu dítěte.

2. Pozadí duchovního vývoje

Které události související s Pavlovým působením v Lystře měly jistě vliv i na mladého Timotea? Sk 14,8—11,18—23; 16,1—4

Když obyvatelé Lystry viděli uzdravení člověka, který byl od narození chromý, prohlásili Pavla a Barnabáše za bohy. Jen s obtížemi oba misionáři zabránili Jupiterovým kněžím, aby jim obětovali (Skut 14,13). Jako už mnohokrát předtím, podařilo se fanatickým Židům z Antiochie a Ikonie obrátit veřejné mínění proti apoštolům, až nakonec Pavla falešně obvinili a začali ho kamenovat. V domnění, že je mrtev, vyvlekli ho za město (v. 19).

E. G. Whiteová k tomu poznamenává: „Mezi těmi, kteří byli obráceni v Lystře a kteří na vlastní oči viděli Pavlovo utrpení, byl muž, který se později stal vynikajícím pracovníkem pro Krista a sdílel s apoštolů radosti a strasti průkopnické práce v těžkých podmínkách. Byl to mladý Timoteus. Když byl Pavel vlečen z města, byl mezi těmi, kteří obklopili jeho zdánlivě neživé tělo. Pak viděl, jak Pavel vstal pohmožděný a zkrvácený a chválil Boha, že směl trpět pro Krista.“ (Skutky apoštolů, str. 122)

Pavlův poměrně rychlý návrat do města musel hluboce dojmout nové věřící a byl důkazem toho, jak víra vítězí nad pronásledováním. Potom při druhé misijní cestě spolu se Sílou Pavel navštívil Lystru a poznal, že „tam byl jeden učedník jménem Timoteus.“ (Skut 16,1) Jméno Timoteus znamená „uctívající Boha“.

3. Povolání a odevzdání se

Co musel Timoteus v misijním zájmu podstoupit?
Skut 16,3

Pán Bůh povolal Timotea k službě a navíc ho vybral jako spolupracovníka apoštolu Pavlovi. Při zvěstování evangelia se často střetávali se Židy, a proto se apoštol rozhodl Timotea obřezat. Chtěl se tím vyhnout předsudkům ze strany těch Židů, kteří se rozhodovali přijmout zvěst od tohoto mladého kazatele. Chtěl také ukázat, že svým zvěstováním Pána Ježíše Krista nechce mařit židovské zvyky.

Jakou pověst měl Timoteus u těch, kteří ho nejlépe znali? Skut 16,2; 1 Kor 4,17

Nejlépe nás znají naši rodinní příslušníci, blízcí spolupracovníci a přátelé. Dobré zprávy o Timoteovi z jeho rodiště můžeme považovat za určité svědectví o jeho povaze. Apoštol Pavel to bez zveličování jen potvrdil. Timoteus se měl zvlášť věnovat těm z korintského sboru, kteří zbloudili, a utvrdit je v pravdách evangelia. V tomto smyslu napsal Pavel o Timoteovi i Filipenským: „Vždyť nemám nikoho, jako je on, kdo by se tak upřímně o vás staral.“ (Fil 2,20)

4. Raďy a napomenutí spolupracovníkovi

O čem svědčí apoštolovy raďy adresované mladému spolupracovníkovi? 1 Tim 4,12–16; 6,20

Z Pavlových rad a napomenutí vyvozujeme, že Timoteus měl ušlechtilou a dobrosrdečnou povahu. Nebyl panovačný, spíš mírný než průbojný, jak by si Pavel přál. Proto ho povzbuzuje a nabádá k energičtějšimu projevu v jeho pastoračních povinnostech.

Které další rysy Timoteovy povahy poznáváme z Pavlova svědectví? 1 Kor 16,10; 2 Kor 1,19; 1 Tes 3,2

Pavel viděl, že Timoteus je věrný, neochvějný a spolehlivý muž. Svě povinnosti plní s křesťanskou mírností, nepočíná si unáhleně, ale klidně a rozvážně. Timoteovo povolání k službě přinášelo trvale dobré ovoce. Pavel tohoto svého spolupracovníka uvádí v úvodním pozdravu obou listů tessalonickým křesťanům (1 Tes 1,1; 2 Tes 1,1).

5. Snášení protivenství

K čemu Pavel opětovně vyzývá svého mladého spolupracovníka? 2 Tim 2,3; 4,5

Těžkosti a protivenství jsou údělem křesťana. Pán Ježíš nezaslíbil svým učedníkům cestu posypanou růžemi (Jan 15,18–20). Timoteus si hned při vstupu do služby evangelia jistě uvědomoval, co je údělem kazatele evangelia. To však neznamena, že křesťan je ve svém životě stále nešťastný. Pavel a Sílas i ve vězení zpívali a radostně oslavovali Boha. Z Žid 13,23 vyrozumíváme, že Timoteus byl také vězněný, pravděpodobně za to, že ho pokládali za jednoho z vůdců šířitelů evangelia, avšak ani pronásledování ho neodradilo od práce pro záchranu lidí. Podle tradice Timoteus zemřel mučednickou smrtí za vlády císaře Domiciána nebo Trajana.

Která křesťanská vlastnost měla Timoteovi pomoci čelit bludnému učení? 2 Tim 3,14

Touto radou Pavel nabádal Timotea k vytrvalému úsilí v službě evangelia. V Řím 2,7 apoštol zdůraznil význam „vytrvalosti v dobrém jednání.“ I slova Pána

Ježíše ukazují na důležitost této vlastnosti v křesťanově životě: „Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“ (Mat 24,13)

Když Pavel vyzýval svého duchovního syna, aby utrpení nezchladilo jeho misijní horlivost, věděl, že sám je blízko smrti. Chtěl, aby po jeho odchodu zvěštovali evangelium stateční a pevní lidé.

6. Závěr a naučení

Timoteův život obětavé služby je příkladem toho, že nejlepší přípravou na Boží povolání do služby evangelia je výchova podle zásad Písma od útlého mládí. Za tohoto předpokladu můžeme očekávat, že žádné těžkosti nebo překážky nezabrání dát na Boží povolání kladnou odpověď. Timoteův život vytrvalé a obětavé služby je stálou výzvou a napomenutím i pro nás. Především máme dbát na to, aby naše děti v nás měly příklad horlivého zájmu o studium Božího slova a už v dětství se z Písma mnoho naučily. Semeno Božího slova vyklíčí, poroste a svým časem přinese i požehnaný užitek. Víra takto připravených lidí obstojí i v nejtvrděších zkouškách a protivenstvích a bude svědectvím o naší blahoslavené naději. Příklad věrného služebníka Timotea je krásným vzorem věrnosti v následování všem těm, kdo jsou již v mládí povoláni k svědecké službě.

3. úkol — 18. dubna 1987

BOŽÍ DARY

Základní verš: 2 Tim 1,6.7

Pán Bůh nevyloučil nikoho ze svého požehnání a duchovní dary nemá jen pro ty, kdo mu slouží (Jak 1,17; Mat 5,45). Příliš často tyto dary přijímáme samozřejmě, neuvědomujeme si, od koho je dostáváme. Bůh je také dárcem zdraví, schopnosti myslet, daru lásky

a především toho často odmítaného a pohrdaného daru — jeho drahého Syna, Ježíše Krista. Skrze něho dává každému, kdo si to přeje, moc odolávat pokušením „knížete tohoto světa“.

Pro náš každodenní život jsme vybaveni dary, které nazýváme přirozenými schopnostmi nebo vlohami. Protože jsou podřízeny Božím přírodním zákonům, když je nepoužíváme a neposilujeme, ochabují. Někteří lidé pokládají za talent jen takové dary, jako je nadání pro umění, hudbu, technické schopnosti nebo dobrá paměť, avšak Božím darem je právě tak náš čas, řeč, prostředky, ale i laskavost a pod. Tyto dary jsme dostali proto, abychom mohli co nejúčinněji využít jeden z největších Božích darů — poznání evangelia, a uměli se o něj radostně dělit. Toto poznání je nejcennějším pokladem, který nám Bůh svěřil, podobně, jako my vkládáme do banky určitý kapitál. Naší slavnou zodpovědností je, abychom toto jmění rozmnožili a co nejlépe ho zužitkovali v našem pozemském životě.

Mimo tyto přirozené dary či schopnosti nám Bůh dal i duchovní dary. Ne všechny jeho dítky dostaly stejné dary. Je proto důležité, abychom poznali duchovní dary, které nám Bůh dal a využili je v jeho díle.

1. Obdaření jsou všichni

K čemu apoštol Pavel Timotea nabádal? 2 Tim 1,6 (1 Tim 4,14; Řím 12,6–8)

Nadaný člověk, když se mu v životě daří, má sklon stát se soběstačný. Zdá se mu, že může žít, jak se mu líbí. Křesťané však musí pamatovat na to, že všechno je od „Boha, který nás štědře obdařuje vším, co potřebujeme“ (1 Tim 6,17). Timoteus měl „dar Boží“, který apoštol Pavel potvrdil „vzkládáním rukou“ (2 Tim 1,6).

Mimo daru správcovství měl Timoteus zvláštní dar — schopnost učit (1 Tim 4,6.11) a také dar rozeznání bludného učení (1 Tim 1,3.4). Podobně i každý z nás dostal určitý dar nebo dary od Ducha svatého, „který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce“ (1 Kor 12,11).

Čím Pavel znázornil užitečnost rozdílných darů v církvi? Řím 12,4–6; 1 Kor 12,4–26

Každý z nás dostal od Boha alespoň jeden dar, který by měl použit k jeho slávě a k službě církvi. Tyto dary nám byly propůjčeny z milosti. Jestli jsme je sami, či naše okolí, ještě nerozeznali, neznamena to, že je nemáme. Pod vlivem Božího slova a podřízením vůle Duchu svatému může nastat v našem životě změna a svěřený duchovní dar budeme moci použít k Boží službě. V křesťanské církvi má každý člen něco vykonat ne k vlastní slávě, ale pro dobro celku – církve, jejíž hlavou je Kristus.

2. Zdravý duch v zdravém těle

Na který dar zvlášť upozorňuje apoštol Pavel Timotea? 2 Tim 1,7

V tomto verši se apoštol Pavel zmiňuje o zvláštním Božím daru, který nám má pomoci rozvinout další dary a schopnosti. Poslední ze tří uvedených darů je dar „zdravého rozumu“. Římský satirik Juvenális vyjádřil tuto myšlenku v často citovaném výroku: „Musíš se modlit o zdravou mysl v zdravém těle.“

Satan se vždy snažil znehodnotit Boží dary a svést lidi na tak nízkou úroveň, že nebyli schopni rozumně uvažovat. Před jeho působením, které oslabuje tělo, duševní a duchovní schopnosti, zatemňuje mysl, nás může ochránit jen Kristus (Mat 8,28–34; Mar 5,1–20; Luk 8,26–40).

Které další duchovní dary uvádí apoštol v souvislosti s darem zdravého rozumu? 2 Tim 1,7

Láska je nejen něžný cit, ale také mocná síla. V 1 Kor 13 apoštol popisuje skvělé vlastnosti tohoto Božího daru. Láska spojená s mocí se jedinečně snoubí s darem zdravého rozumu. A tyto tři dary působí přesvědčivým vlivem při šíření evangelia.

3. Přijetí a použití duchovních darů

Proč prvoapoštolská církev potřebovala dary Ducha svatého? Potřebujeme je dnes i my? Skut 1,8; Jan 16, 8.13

Tato zaslíbení se splnila o letnicích, několik dní po tom, co je Pán Ježíš dal. Moc Ducha je slíbena

i nám. Jen ona nás uschopní odolávat útokům nepřítele. Tato moc nám není vrozená. Adamův hřích oslabil přirozenost všech dalších pokolení. Bůh nám však dal zaslíbení svého Ducha, který nám dává moc pro vítězství v našem životním boji. Náš Pán řekl, že dostal všelikou moc na nebi i na zemi a že svou mocnou přítomností bude doprovázet své učedníky až do konce času (Mat 28,18–20).

Duch Boží moci byl vždy doprovázen duchem lásky. To se zvláště projevilo v prvotní církvi po přijetí Ducha svatého. Timoteus měl tohoto ducha lásky, moci i zdravého rozumu a tyto dary účinně využil ve své službě.

4. Zúročení darů

Které významné poučení plyne ze srovnání darů z podobenství Pána Ježíše? Mat 25,14–30; Luk 19,11–27

Z podobenství u Matouše jasně vysvítá, že lidé nejsou obdarováni stejně (Mat 25,15). Z podobenství však jasně vyplývá i to, že obdarován je každý. Nikdo se tedy nemůže vymlouvat, že nemá žádnou přirozenou schopnost. Propůjčené hřivny byly zkouškou věrnosti, kterou je podmíněna odměna.

Z podobenství se máme také naučit, že nemáme závidět těm, kdo jsou obdarováni štědřeji než my, ale máme poznat dary, které Bůh dal nám, a máme se snažit co nejlépe je využít. Tato podobenství se vztahovala na všechny křesťany, avšak zvláště poučná jsou pro věřící před druhým příchodem Krista. Pána nemáme očekávat s rukama v klíně, ale pilným zúročením darů a schopností.

Jaká odpovědnost spočívá na každém z nás? 2 Tim 1,6

Každý z nás je před Bohem zodpovědný za zúročení svých hřiven. Pavel Timoteovi důrazně připomíná, aby „rozněcoval oheň Božího daru.“ Dary máme uplatnit především v službě Boží. Hřivny představují všechny dary a schopnosti, ať už vrozené nebo získané, přirozené nebo duchovní. V křesťanské službě jsou všechny potřebné.

5. „Opatruj svěřené“

Co měl apoštol na mysli, když Timotea vyzýval, aby svěřené dary nejen rozněcoval, ale také opatroval? 1 Tim 6,20; 2 Tim 1,14

Apoštol Timoteovi připomínal, aby střežil poklad, který mu Pán svěřil. Nejednalo se jen o bdělost strážného, aby z daru nic neubylo, ale o jeho zúročené využití. Semeno evangelia mělo růst a přinést ovoce podobně jako dobří služebníci z podobenství.

K čemu především použil apoštol Pavel své hřivny? 2 Tim 4,17; 1 Tes 2,19.20

Hlavním zájmem Pavla i Timotea bylo kázání evangelia za každých okolností; pracovat proto, aby Pán rozhojnil řady věřících. Jedním ze způsobů, jak zachovat moc a čistotu evangelia, je vyhnout se neplodným diskusím, povznést se nad malichernosti a všechn čas využít pro zvěstování pravdy.

Timoteus měl být článkem v řetězu věrných svědků, kteří budoucím generacím předají čisté evangelium, „víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu“ (Juda 3). Takto se měla Ježíšova pravda uchovat až do jeho druhého příchodu, kdy Pán slávy přijme do svého věčného království ty, kteří pravdu slyšeli a poslušně ji následovali.

6. Závěr a naučení

V dnešním úkolu jsme poukázali na skutečnost, že každý z nás má určité dary, které má poznat a s kterými má hospodařit. Když tyto dary začneme používat, zjistíme, že se v nás probudily další užitečné vlastnosti. Všechny máme použít pro rozvoj Božího díla na zemi a pro blaho našich bližních. Chceme-li hlouběji pochopit význam duchovních darů, čtème výklad podobenství o hřivnách v knize E. G. Whiteové „Kristova podobenství“, od strany 190 až do strany 216. Zvlášť si povšimněme těchto myšlenek z uvedené knihy:

„Povaha vytvořená podle Božího vzoru je jediným pokladem, který si z tohoto světa přeneseme do Božího království.“

„Pravé posvěcení znamená ochotně vykonávat každodenní povinnosti v dokonalé poslušnosti Boží vůle.“

4. úkol — 25. dubna 1987

„NESTYĎ SE VYDÁVAT SVĚDECTVÍ“

Základní verš: 2 Tim 1,8

Víra a zbožnost mnohých lidí závisí na okolnostech. Nemají pevné zásady, ale řídí se názory ostatních nebo jednají podle situace. Jejich jednání určují vnější vlivy, podléhají každému větru učení. Chybí jim pevný cíl a vůle zastávat právo a pravdu bez kompromisů a být křesťansky zásadní i v největších těžkostech. Za svoji víru se víceméně stydí, chybí jim mravní statečnost. Pravá zbožnost se naproti tomu opírá o vnitřní přesvědčení, čisté pohnutky a pevnou a rozhodnou vůli.

Být svědkem Ježíše Krista, zvěstovat jeho jméno a moc, vyžaduje přesvědčení a odvahu. Účinně svědčit nemůžeme s polovičatým srdcem, bez přesvědčení a nerozhodně. V dnešním úkolu budeme uvažovat o věcech, za které se nemáme stydět, ale také o jedné, za kterou bychom se stydět měli, chceme-li účinně svědčit.

1. Nestyď se za trpící lidi

Co může vést křesťana k tomu, že se stydí za spoluvěřící v utrpení? 2 Tim 1,8.15.16

Když Pavel psal druhý list svému duchovnímu synu Timoteovi, byl pravděpodobně v římském vězení. Timotea nemusel napomínat, aby se za něj nestydl, ale mohlo to pomoci jiným, kterým Timoteus dopis četl. Někteří římstí křesťané těžce nesli, že mají vůdce, který je ve vězení. Naproti tomu se apoštol zvláště zmiňuje o Oneziforovi, který se nestydl za své přátelství s vězněm. Slova napomenutí a povzbuzení ni-

kdy nejsou nemístná. Někdy mohou pomoci zvláště váhavým lidem získat opět správný směr.

Co řekl Pán Ježíš o těch, kteří se za vězně nejen nestydí, ale jdou je povzbudit i do vězení? Mat 25, 34–40

Pán Ježíš zde nehovoří jen o těch, kteří byli uvězněni pro své svědectví o Ježíši. Nemuseli to být jen lidé nevinní. Tísňivá situace vězně, který si odpykává trest za své nezákonné skutky, ho nemá připravit o milosrdenství a soucit těch, kteří jsou na svobodě.

2. „Trpím, ale nestydím se za to“

Jak má křesťan snášet utrpení pro víru? 2 Tim 1, 8.12; 1 Petr 4,13–16

Svoboda je vzácná hodnota. Kdo o ni přijde, obvykle ho provází pocit studu. V době apoštolů měla věrnost Bohu nejednou za následek ztrátu svobody. Život apoštolů je toho klasickým dokladem (Skut 4,19.20). Petrova víra v Boží moc a lásku nezabránila, aby byl zbičován a uvězněn. Avšak i za těchto okolností zůstal pevný a věrný (Skut 5,29). Apoštol Pavel zažil něco podobného – dostal se do vězení pro zvěstování evangelia. Byl spoután a trpěl „jako zločinec“ (2 Tim 2,9).

Která zaslíbení pomáhají věřícím snášet utrpení a nestydět se za zvěstování evangelia? 2 Tim 2,11–13; Mat 10,32.33

Proč bychom se měli vyhýbat utrpení? Kdyby bylo možné dosáhnout věčného života bez utrpení, určitě bychom se styděli v přítomnosti těch, kteří bojovali dobrý boj víry a zůstali i v utrpení věrní a trpěliví až do konce.

Pavlova slova z 2 Tim 2,12 jsou vlastně jen obměnou posledního blahoslavenství z Mat 5,10. Apoštol dokázal svou neochvějnou víru v Kristova zaslíbení nejen v utrpení, ale o své naději svědčí i tváří smrti: „Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žít.“ (2 Tim 2,11)

3. Nestydět se za Krista

Proč apoštol Pavel uměl pro Krista snášet bez rep-
tání i nejtěžší utrpení? 2 Tim 1,8.12; 2 Kor 4,16—18

Kristus se nestyděl nést kříž za Pavla, a proto se Pavel nestyděl snášet kříž pro Krista. Apoštolovo od-
vážné svědectví bylo projevem osobního poznání Kris-
ta, v kterého uvěřil. Nic ho nemohlo svést k tomu,
aby se za Krista styděl.

Proč se apoštol nestyděl za evangelium? Řím 1,16;
1 Kor 1,18

Pavel se nikdy nestyděl za dílo, kterému sloužil.
Jako křesťan sledoval v životě jen jeden cíl — slou-
žit tomu, kterého miloval. Od tohoto cíle ho nemohly
odradit žádné překážky ani pronásledování.

Hlásit se ke Kristu znamenalo v tehdejší době skli-
dit posměch. Jaký postoj k němu měl Pavel? Gal 6,14

Pavel řekl: „Vím, komu jsem uvěřil.“ (2 Tim 1,12)
Neříká „čemu“ jsem uvěřil, ale „komu“. Když poznal
Pána Ježíše, chlubil se svým utrpením pro něj. Spolu
se svým žákem Timoteem Kristův kříž nejen kázal, ale
sám snášel. Bez kříže není možné získat věnec vítěz-
ství. Je naší předností být v síle Boží silnými za všech
okolností a „chlubit se křížem našeho Pána Ježíše
Krista.“

4. Stydět se za hřích

Co společného mají kající modlitby Ezdráše a Da-
niele? Ezd 9,5.6; Dan 9,7

Ezdráš i Daniel si plně uvědomovali pocit hanby
a viny, který doprovází hřích. Hřích svých bližních
dokonce vztahovali na sebe, i když sami byli Bohu
věrnými, protože si byli plně vědomi kněžské spolu-
zodpovědnosti za své bližní. Hřích je původcem úz-
kosti a tísně, vede k nerozhodnosti a kompromisům
se zlem. Vítězství nad hřichem dává věřícímu člo-
věku odvahu, sílu, svobodu a radost.

Jakou jistotu můžeme mít, přijdeme-li se svými hří-
chy ke Kristu? 2 Tim 2,19; 1 Jan 1,7.9

Pevný základ Božích zaslíbení nespočívá na písku

lidských snah, ale na skále — Ježíši Kristu a na jeho spásném díle pro nás a v nás. On nás vykoupil z hříchu a satanovy moci. „Položil nepřátelství“ mezi ženu a její potomky na jedné straně a potomky hada na straně druhé (1 Moj 3,15). Toto nepřátelství vede k nenávisti k hříchu, i když ještě nejednou do hříchu padáme. Když podléháme pokušení, naše slabost nám není lhostejná a my se stydíme, že jsme zarmoutili svého Pána.

5. Vítězství naděje

Jaké poznání přinesl Adamovi a Evě hříchu? 1 Moj 3,7

Adam a Eva se před sebou styděli a chtěli skrýt hanbu své nahoty. Ozvalo se jejich svědomí. Ze skutečnosti, že se skryli před Bohem, vyplývá, že tento pocit hanby nepramení z přirozeného studu, ale z vědomí viny před Bohem.

Po pádu však zůstává naděje na nový začátek. Čteme o tom v Micheáši 7,8. Ve verši 18. prorok poukazuje na důvod naděje. Vítězství dobude hříšník tím, že si svůj hřích uvědomí v jeho závažnosti, stydí se a rmoutí se nad ním a prosí Boha o odpuštění a vysvobození z pout hříchu.

Závažnost hříchu můžeme pochopit jen ve světle kříže. Život, utrpení a smrt Syna Božího svědčí nejen o strašné ohavnosti hříchu, ale také o tom, že se bez odevzdání a spolehnutí se na Krista není úniku z jeho moci, není ani naděje na věčný život. Když poznáš ohavnost hříchu, když se vidíš takový, jaký skutečně jsi, nepoddávej se zoufalství. Vždyť Kristus přišel spasit právě takové, jako jsi ty — hříšníky. Nemusíme smířovat Boha se sebou, ale Bůh pro svou lásku k nám smířil v Kristu se sebou nás (2 Kor 5,19). Když přichází satan a chce ti namluvit, že jsi veliký hříšník, pohlédni na svého Vykupitele a přemýšlej o jeho zásluhách. Pohled na něj ti pomůže zvítězit. Uznej svůj hřích a pověz nepříteli, že „Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky.“ (1 Tim 1,15)

6. Závěr a naučení

Jakýkoli pocit méněcennosti, který by se chtěl křesťana zmocnit v prostředí lidí jinak smýšlejících, lze překonat vědomím, že daleko větší hanbou by bylo našeho Pána nevyznat. Jsme povoláni svědčit o Kristu a nemáme hledat výmluvu v okolnostech nebo v sobě.

Nyní je čas, aby lid Boží osvědčil svou věrnost zásadám. Když svět bude Kristovo náboženství nejmíň tupit a jeho zákonem nejmíň pohrdat, tehdy by naše horlivost měla být nejmíň vřoucnější a naše odvaha a věrnost nejsilnější. Zkouška spočívá v tom, že budeme stát na straně pravdy a spravedlnosti tehdy, když většina na nás zapomene, když v boji Hospodinově vytrváme i tehdy, když hrdinů bude málo.

Ve smyslu dnešního úkolu bychom se měli zamyslet nad tím, zda nás víc nezajímá to, co si naši bližní myslí o nás, než to, co si myslí o Ježíši Kristu. Další otázkou je, zda budeme umět svědčit o Kristu v těžkých zkouškách, když se nám to nedaří v čase klidu a pohody. A konečně uvažujme nad tím, zda nás pomýšlení na hřích zahanbuje tak, že od něho utíkáme jako Josef od Putifarovy ženy.

5. úkol — 2. května 1987

„POVOLANÍ Z MILOSTI“

Základní verš: 2 Tim 1,9

Slovo „milost“ zevšeobecnělo a nabylo mnoha významů. Všechny vyjadřují něco kladného, dobrého a žádoucího.

Milost je Boží vlastnost, projevená nehodnému člověku. Bůh nám rád uděluje svoji milost ne proto, že bychom si ji zasloužili, ale proto, že ji potřebujeme.

Boží plán spasení zahrnuje všechny hříšníky, avšak ne všichni přijímají jeho milostivé pozvání. I když si Bůh přeje udělit milost všem lidem, přece dovoluje,

aby se každý rozhodl sám. Ti, kdo se rozhodnou ho následovat a z jeho milosti zachovávat jeho přikázání, dostávají slavnou výsadu být jeho svědky. Jejich předností je oznamovat Boží pozvání, aby každý mohl přijmout jeho spásnou milost (2 Petr 3,9; 1 Tim 2,4).

1. Pozvání milosti

Byl Pavel povolán za apoštola pro své mimořádné zásluhy? 2 Tim 1,9; Gal 1,15.16

Mladý Timoteus čerpal velkou posilu z Pavlovy zkušenosti. I když byl Pavel mužem mimořádných schopností, vysokého vzdělání, což pro něj mohlo být zdrojem pýchy, přesto si vděčně uvědomuje: „Milostí Boží jsem to, co jsem.“ (1 Kor 15,10)

Jak se projevila jistota Pavlova povolání v jeho životě? 1 Tim 2,7

Pavlovo povolání naplnilo celý jeho život tak, že všechno ostatní považoval za bezcenné. Jeho horlivost je výzvou všem křesťanům.

Každý, kdo přijal pozvání Boží milosti, by se měl stále ptát: „Co jsem, čím mám být a co má dělat?“ Neměli bychom zapomínat, že jiným nemůžeme dát to, co sami nemáme. Neměli bychom se proto spokojit se svými zvyky a způsoby, měli bychom se stále snažit něco zlepšit. Apoštol o tom říká: „Běžím k cíli.“ (Fil 3,14)

2. Svaté povolání

Jak ještě Písmo nazývá povolání z milosti? 2 Tim 1,9.10; 1 Petr 1,15.16

Apoštol Pavel svému synu ve víře připomíná, že Bůh nás „povolal svatým povoláním“ a toto povolání potvrdil vzkříšením svého Syna. Zde se nejedná o povolání ke kazatelské službě, protože „hlasatelem, apoštolem a učitelem“ byl Pavel ustanoven později (2 Tim 1,11). Každý křesťan je povolán k svědecké službě (Žid 3,1), avšak nejprve jsme povoláni k tomu, abychom byli svatí, posvěcení a oddělení od světa, od jeho hříšných zvyků a činů (Řím 1,6).

Kterému dílu zahrnutému do svaté kněžské služby i do povolání kazatele připisoval Pavel zvláštní důležitost? 2 Tim 1,11; 2 Par 15,3; 5 Moj 33,10

Pavel chápal své učitelské poslání velmi vážně a plnil ho až do konce svého života. Byl to člověk, kterého nic nemohlo zastrašit, který kázal a trpělivě vyučoval, ať už to bylo někomu „vhod či nevhod“ (2 Tim 4,2). Byl si vědom svých darů a schopností a nikdy je nepřestal rozvíjet. Místo toho, aby bral ohled na překážky, upřel svůj pohled víry na Krista, kterého zvěstoval. I před Neronem a římskými soudci využil příležitost k zvěstování evangelia těm, kteří by ho za jiných okolností nikdy nemohli slyšet.

3. Odpověď na pozvání milosti

Může naše odmítnutí milosti změnit Boží postoj k nám? 2 Tim 2,13

My lidé máme přirozenou touhu uplatnit svou svobodnou vůli. Je to vzácný dar Boží, kterým se lidé liší od ostatních živých tvorů. Naše svobodná vůle nás však nesmí vést k přehlížení vůle Boží, jak tomu bylo v případě našich prvních rodičů v ráji. Bůh lidem zjevil svůj obdivuhodný plán milosti, který jim umožnil nový začátek, avšak lidé vždy měli možnost Boží nabídku odmítnout.

Bůh svoji nabídku věčného života neodvolal; platí dosud pro všechny, kteří přijímají jeho milost bez ohledu na svoji hříšnost. Bůh „má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2 Petr 3,9), avšak nemůže dát věčný život těm, kteří ho odmítají přijmout. Lidé, kteří tvrdošíjně pohrdají darem Boží milosti a odmítají toho, kdo k nim mluví (Žid 12,25), odsoudili sami sebe (Jan 3,17–19).

Co čteme o vině těch, kteří pohrdli Duchem milosti? Žid 10,29

4. Růst v milosti

K čemu Pavel Timotea vybízí v souvislosti s milostí? 2 Tim 2,1

„Kéž rostete v milosti“, píše apoštol Petr v závěru

svého listu (2 Petr 3,18). Apoštol Pavel se o tomto růstu zmiňuje ve svých listech vždy, když hovoří o milosti. Přál si, aby věřící žili v ovzduší milosti, neustále ji přijímali, a tím rostli.

Přáním, aby Boží milost byla se všemi věřícími, končí apoštol všechny svoje listy. Jak jinak by také mohl zakončit list, který začal slovy: „Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše, našeho Pána“ (2 Tim 1,3; 4,22). Avšak nejen na začátku a na konci dopisů se apoštol zmiňuje o milosti, ale celý obsah epištol je poselstvím milosti a její moci při změně srdce člověka.

Dostává se milosti všem stejnou měrou? Ef 4,7

Pavel z vlastní zkušenosti Timoteovi radil, aby se posilňoval milostí, která je v Pánu Ježíši (2 Tim 2,1). Být silný v nějaké oblasti znamená vynikat v ní, vlastnit určité schopnosti v hojné míře. Posilňovat se milostí znamená stále silněji spoléhat v boji s naším „já“ a nepřitelem našeho spasení.

5. Prostředníkem Boží milosti

Co bude činit každý, kdo roste v milosti? 2 Tim 2.2

Všichni jsme spolupracovníky v Božím díle. Náš život má být svědectví o tom, že Boží milost projevená v Kristu není jen biblická teorie. K takovému svědectví, k takovému životu máme vést i druhé. Timoteus měl zřejmě dar vyučovat, obiasňovat těžko srozumitelné myšlenky a pomáhat při jejich pochopení. Pavel ho vybízel, aby poznanou pravdu svěřil „věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné“. Takto vyučoval především mladé lidi nejen Pavel, ale kdysi také Samuel a Eliáš.

Které zásady Pána Ježíše zaručují úspěch v duchovním růstu? Luk 16,10–12

Ježíšova slova jsou srozumitelná a jasná: Svěřené dílo konej ochotně a spolehlivě i tehdy, když to není snadné. Vynalož na to všechno úsilí. Snaž se o to, aby všechno, co děláš, bylo k Boží cti a slávě, a ne proto, abys získal uznání lidí. Svěř svůj život cele Bohu. On sám ti potom dá moudrost, abys věděl, jak si máš

správně počínat. Stanov si nejvyšší cíl, jaký můžeš ve spojení s Boží mocí dosáhnout.

6. Závěr a naučení

Boží milost se neomezuje na čas, ani na místo nebo osobu. Bůh zachraňuje hříšníky ze své milosti, ti však musí jeho milost přijmout, růst v ní a silit. Podobně jako vzdušný obal obklopuje zem, obklopil Bůh ve svém Synu celý svět milostí. Každý, kdo se rozhodne přijmout, vdechovat toto životodárné ovzduší, doroste „zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“ (Ef 4,13) Náš růst v milosti, naše radost, naše užitečnost – to všechno závisí na našem spojení s Kristem. V milosti porosteme, budeme-li každý den v neustálém spojení s ním. Posvěť se Bohu hned ráno – to ať se stane tvým prvním činem. Vlož všechny své plány do jeho rukou a jejich splnění do jeho vůle. Pouto Kristovy lásky a milosti, na kterou se hříšník spoléhá, nikdy nepřetrhne žádná moc mimo rozhodnutí člověka samého. Avšak zůstaneme-li v něm, budeme ve všem růst k podobnosti našeho Mistra (Ef 4,15).

6. úkol – 9. května 1987

VOJÁK, SPORTOVEC A ROLNÍK

Základní verš: 1 Tim 6,12

Pavel žil v době, kdy Řím ovládal vojenskými prostředky svět a mír v dobytých zemích udržoval přítomností svých legií. Obraz vojáka tedy nebyl pro nikoho neznámý. Apoštol tento obraz použil, aby jím vystihl boj křesťana. „Dobrý boj“ je boj víry, ve kterém křesťan zápasí duchovními zbraněmi, o nichž se Pavel zmiňuje v epištole Efezským 6,13–17.

K „Boží zbroji“ patří opasek pravdy, pancíř spravedlnosti, obuv k nesení evangelia pokoje, štít víry, přilba spasení a meč Ducha. Tyto symboly mají v křes-

fanově životě velký význam. Duchovní výzbroj pomáhá křesťanu v jeho boji proti neviditelnému, zákeřnému duchovnímu nepříteli. V boji víry můžeme dosáhnout úspěchu jedině tehdy, nebudeme-li spoléhat na vlastní sílu, ale na moc, která je shůry. Od pádu člověka do hříchu dvě nadpřirozené mocnosti vedou o člověka ustavičný boj. Proto ve svém boji křesťan musí ustavičně používat svoji duchovní výzbroj, je si však vědom toho, že „vítězství, které přemohlo svět, je naše víra.“ (1 Jan 5,4).

1. Poslušnost a rozhodnost

Co má společného voják s „vojákem Ježíše Krista“?
2 Tim 2,3,4

Ne každý voják je dobrým vojákem. Jednou z nejdůležitějších vlastností dobrého vojáka je poslušnost k nadřízenému. Dobrá příprava i bojová pohotovost armády spočívá na bezpodmínečné poslušnosti jednotlivých vojáků. Bez ní by se armáda rozložila. Jako Kristovi vojáci musíme pochopit, že poslušnost našemu Pánu je životně důležitá. On zná nepřítelovy plány a záměry. I když nechápeme důvod některého příkazu, máme bez váhání uposlechnout všechny pokyny svého Velitele — Ježíše Krista.

Kterými vlastnostmi se má Ježíšův voják vyznačovat? 2 Tim 2,3,10; Fil 1,29,30

Obraz vojáka ztělesňuje rozhodnost překonat všechny útrapy boje a vytrvat v něm za všech okolností. Ježíšův voják se má vyznačovat vytrvalostí, odolností, nebojácností a statečností uprostřed těžkostí a překážek. Ochota snášet všechno pro dosažení vítězství patří k jeho životu a povolání. V boji s protivenstvím a překážkami se tyto vlastnosti mají utvrdit a osvědčit.

K čemu apoštol Timotea vyzval a čím ho povzbudil do jeho boje víry? 2 Tim 4,5—8

Apoštol poukazuje na vlastní zkušenosti — na těžkosti, které musel překonávat. Trpělivě snášel protivenství, dokud ho Pán nevysvobodil. Utrpení má v životě mnoho podob. Pavel byl nejednou v těžké situaci zdánlivě sám (2 Tim 4,16). Jen víra mu dávala jis-

totu, že Pán je s ním. Ani představa mučednické smrti ho nezlomila v jistotě, že ho čeká odměna za jeho dobrý boj – vavřín vítěze.

2. Soustředění na cíl

Která další vlastnost se vyžaduje od vojáka? 2 Tim 2,4

Povinností každého vojáka je úplné soustředění se na splnění příkazu velitele. Podobně se vyžaduje od křesťana, aby se plně soustředil na cíl svého života, protože dosažení věčného života není záležitostí rozděleného srdce a polovičatého zájmu. Ježíšův voják nemůže sloužit dvěma pánům – Bohu a mamonu. Nesmí podlehnout pokušení světského bohatství. Bůh zaslíbil, že se postará o jeho tělesné potřeby. Jeho povinností je hledat „především jeho království a spravedlnost“ (Mat 6,33).

Řídil se Pavel sám radou, kterou dal Timoteovi? 1 Tim 6,12; 2 Tim 4,7

Pavel byl v boji víry čestný, přímý, rozhodný a poslušný. O své poslušnosti říká, že se „nemohl postavit proti nebeskému vidění“ (Skut 26,19). Po svém obrácení se řídil zásadou obětavosti a služby. Láskyplná služba bližním se stala smyslem jeho života. Nikomu nechtěl být na obtíž, všemožně se snažil v misijní službě vystačit s vlastními prostředky, i když mohl uplatňovat nárok na podporu své činnosti u členů křesťanských sborů (1 Kor 9,14.15).

3. Křesťanova výzbroj

Proč apoštol klade důraz na to, aby Kristův voják byl cele vyzbrojen? Ef 6,11–17; 2 Tim 4,8

Apoštol Pavel používá výraz „plnou Boží zbroj“ a hned také vypočítává, z čeho se skládá. Každá součást této symbolické výbavy má pro úspěch v duchovním boji velký význam. Pancíř, opasek, přilba, štít, obuv a meč znázorňují křesťana, který žije podle zásad pravdy a spravedlnosti, řídí se Písmem a zvěstuje evangelium o spasení, a to vše v síle Ježíše Krista, svého Pána.

Svrchovaný cíl, pro nějž křesťan tuto duchovní výzbroj používá, je vítězství nad každým zlem, které by ho mohlo připravit o Boží dar věčného života. Kristův voják v boji o vítězství nepoužívá násilí, nerozsévá nenávisť a smrt, ale jeho zbraněmi jsou Kristova láska a spravedlnost, mírnost a víra.

S čím musí křesťan ve svém boji víry počítat? 2 Tim 3,12.13; 1 Petr 4,12–16

Věřící křesťan nesmí ani na chvíli podceňovat duchovní zbraně svého neviditelného nepřítele. Musí počítat s jeho hněvem, zuřivými útoky a nejednou i s jeho částečnými vítězstvími. Pavel si ve chvíli své zdánlivé porážky zvykl upírat zrak ke svému Pánu a důvěřivě spoléhat na jeho pomoc (2 Kor 4,8.9). Neochvějně věřil, že moc Boží lásky a spravedlnosti zdolá každý odpor. Věděl, že nejen jej, ale všechny jeho spolubojovníky čeká věnec vítěze – symbol vítězství, dosaženého skrze Krista v pozemském bojování (Zj 2,7.11. 26–28; 3,5.12.21).

4. Vlastnosti dobrého sportovce

Jaké vlastnosti má mít úspěšný sportovec? 2 Tim 2,5

Obraz křesťana jako odhodlaného vojáka apoštol doplňuje obrazem úspěšného sportovce. Atlet musí závodit čestně podle pravidel. Má-li zápolení o pozemské hodnoty a zájmy svá pravidla a normy, o co víc to platí v oblasti duchovní.

Dávno předtím, než se atlet zúčastní vrcholné soutěže, trénuje podle podrobně vypracovaného plánu. Žádné vítězství není výsledkem náhody. Nejdůležitějšími vlastnostmi úspěšného sportovce jsou disciplína a ochota obětovat pro vítězství čas, síly a osobní zájmy.

Cílem kázně a výchovy už od dětství je sebeovládání. Rodiče mají vynaložit všechno úsilí, aby jejich děti k tomuto cíli nejen šly, ale také ho v přiměřeném věku dosáhly. Od věku, kdy je dítě schopné chápat, mají mu rodiče nebo vychovatelé objasňovat zásady poslušnosti. Děti a mládež mají vést k poznání, že všechno podléhá zákonům a každá neposlušnost vede nakonec k oslabení a ztrátě.

5. Vlastnosti dobrého rolníka

Kterou vlastností se vyznačuje úspěšný rolník? 2 Tim 2,6

Podobně jako rolník, ani křesťan nemůže bez usilovné práce očekávat patřičnou úrodu. Chceme-li být v duchovním životě úspěšní, musíme vynaložit všechno úsilí, pracovat, překonávat odpor a překážky. Kdyby se tomu rolník chtěl vyhnout, trpěl by hladem nejen on, ale i ti, kteří jsou v obživě na něm závislí. Podobně je tomu v duchovním povolání. Úsilí vynaložené pro záchranu bližních přináší požehnání i těm, kdo sítě evangelia rozsévají. Radostná zvěst evangelia, nesena jiným, přináší radost především nám samým.

Které další pravdy apoštol vyvozuje z přirovnání křesťana k vojáku, sportovci a rolníku? 2 Tim 2,7–13

V této části svého dopisu apoštol poukazuje Timoteovi na smysl uvedených podobenství. Podstata evangelia spočívá v Kristu. Církev nestojí na náboženských spekulacích a svévolných výkladech Písma. Ježíš Kristus je nejen Pravdou ale i Cestou, kterou mají křesťané vést unavené, hříchem obtížené lidi k pokoji a vítězství. On je také Životem — vzorem křesťanského, činnorodého charakteru — vzorem pro všechny lidi.

6. Závěr a naučení

Kristovi vojáci jsou terčem útoků nepřítele pro svoji věrnost, odevzdanost a vytrvalost. Kristus se postaral o jejich duchovní výzbroj víry, pravdy a modlitby, která při spolehnutí na něj zaručuje vítězství. Tak jako sportovec usilující o prvenství musí soutěžit podle platných pravidel, tak se i křesťan řídí zásadami vedoucími ke konečnému vítězství. Křesťané, kteří šíří zvěst o spasení, mají na něm sami podíl, podobně jako rolník žije z plodů své práce a nabízí je i ostatním.

Dnešní úkol nám přináší nejen poučení, ale je i výzvou k zamyšlení nad vítězstvími a prohrami v našem křesťanském boji. Vede nás k tomu, abychom

zkoumali, zda používáme celou Boží výzbroj a které zbraně jsou pro nás nejdůležitější. Zamysleme se i nad otázkou, zda těžkosti, zármutek nebo zklamání nás upevňují a zocelují, nebo pro ně opouštíme řady Kristových vojáků. Konečně je tu otázka, zda usilujeme o to, abychom se se svými bližními rozdělili o to nejkrásnější, co jsme v životě poznali.

7. úkol – 16. května 1987

SLOVO BOŽÍ

Základní verš: 2 Tim 3,16

Dějiny národa, jeho zvyky a tradice patří k jeho kulturnímu dědictví. Tradice však časem, a zvláště při ústním podání, změni pravý obraz skutečnosti natolik, že nemůže být věrohodný. Proto je důležité, aby se skutečnosti budoucím generacím předávaly co nejspolehlivěji, aby nebyly odkázány na mýty a legendy. Pro křesťana je Písmo — bible tím nejdůležitějším dokumentem nejen o počátcích křesťanství, ale i o Božím jednání s jeho stvořením.

Bez biblického základu bychom v temné minulosti marně pátrali po pravdě. To je i zkušeností žalmisty: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.“ (Žalm 119, 105) V dnešním úkolu se budeme zabývat těmi stránkami Božího slova, které ovlivňují náš vztah k Bohu a náš každodenní život. Máme-li a chceme-li být „listy“, které podle apoštolových slov všichni lidé „znají a mohou číst“ (2 Kor 3,2), musíme Písmo nejen znát, ale především žít podle jeho zásad.

1. Inspirované Písmo

V čem je bible mezi knihami jedinečná? 2 Tim 3,16; 2 Petr 1,21

Petr i Pavel shodně tvrdí, že Písmo je Bohem „vdechnuté“ (inspirované), že jeho pisatelé byli vede-

ni Duchem svatým a hovořili v jeho jménu. Vliv Písma, který vede ke změně lidského srdce, je pozoruhodný a může být jen božského původu.

Inspirace Písma neskončila ve starozákonní době, protože apoštol Petr k „Písmům“ počítal už i některé listy apoštola Pavla (2 Petr 3,15.16). Nikdo se nerozhodl napsat nějakou knihu bible sám od sebe. Mnozí z pisatelů biblických knih svědčili, že skrze ně mluvil Bůh — že byli Božími „ústy“, t.j. mluvčími.

Jak máme chápat časté odvolávání se starozákonních pisatelů na božský původ jejich poselství? Jer 2, 1; 29,10

Bibličtí pisatelé mluvili a psali z Božího popudu, avšak jen zřídka tlumočili přímou Boží řeč. Bůh je často oslovoval ve viděních, která potom vylíčili vlastními slovy. Inspirovaný prorok byl při vyjádření poselství aktivním partnerem, použil vlastní slova, nejlepší, jaká znal.

E. G. Whiteová k tomu poznamenává: „Spojení božské a lidské přirozenosti zjevené v Kristu existuje i v Písmu. Všechny zjevené pravdy jsou „vdechnuté od Boha“, i když jsou vyjádřeny slovy lidí a přizpůsobeny lidským potřebám.“

Nezapomeňme, že inspirována nebyla slova Písma, ale pisatelé Písma. Duch svatý působil na mysl člověka, slova však nesou pečeť pisatelovy osobnosti. Boží Duch a vůle se spojují s duchem a vůlí člověka, a takto se slovní projevy člověka stávají slovem Božím.

2. Zdravé učení

Co mínil apoštol Pavel výrazem „zdravá slova“? 2 Tim 1,13

Ve svých výkladech Písma Pavel sám dal příklad zdravého učení. Slovo **z d r a v ý** vyvolává představu zdraví a života na rozdíl od nemoci a smrti. Jde o čistou výrazů, t.j. slov, která léčí a uzdravují zarmoucené, potěšují sklíčené, dávají naději zoufalým a umírajícím — to jsou slova života.

K čemu Pán Ježíš připodobnil tato slova života a

jaké duchovní naučení nám tím dává? Jan 6,51–58

Po zázračném nasycení pětistícového zástupu měl Pán Ježíš příležitost poukázat na to, že tělesný pokrm není v životě to nejdůležitější. Mana – nebeský chléb – který sytil Izraele na poušti, byl jistě právě takovým zázrakem, jakým bylo rozmnožení pěti chlebů, avšak obojí bylo jen podobenstvím „živého chleba“. – Kristova slova života. On sám byl „ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude na věky“ (Jan 6,51). Na předsudky a nepochopení učedníků Pán Ježíš odpovídá, že nemluví o jedení jeho skutečného těla, ale o přijímání živého Slova: „Slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život.“ (Jan 6,63)

V tomto smyslu je hluboce pravdivý výrok apoštola Petra: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.“ (Jan 6,68) Zvěst o spasení přijímáme prostřednictvím „zdravého a nepochybného slova“ (Tit 2,8).

Co znamená výraz „správně rozdělovat slovo pravdy“? 2 Tim 2,15

I když Písmo je „slovem pravdy“, přesto se dá zneužít. Příkladem zneužití slov Písma je ďáblovu pokoušení Pána Ježíše (Mat 4,6). Satan záměrně použil Boží slovo tak, aby dostalo úplně jiný význam, než byl původní. Svévolně a lstivě „falšoval slovo Boží“ (2 Kor 4,2).

Zcela opačnou metodou je „správné rozdělení slova pravdy“, anebo podle nového překladu „správné zvěstování slova pravdy“. Jde o výklad Písma v jeho náležité souvislosti. Správný výklad Božího slova podnítl touhu po jeho lepším poznání.

3. Slovo spasení

Proč je studium Písma prvořadě důležité? 2 Tim 3, 15; Žalm 119,105

Písmo je víc než jen nějaká historická kniha, víc než nějaká kniha hovořící o Bohu. Písmo nám zjevuje Boží plán, jak mohou hříšní lidé uniknout k propasti, do které padli. Bible hovoří o mostu, který spojuje nebe

se zemí. Lidem, kteří její zvěst přijímají, se Boží slovo stává slovem spasení.

V čem se Písmo liší od jiných knih? Jan 17,17

Boží slovo pochází z neomylného zdroje, a proto o něm říkáme, že je svaté. Poznáváme v něm pravdu, jeho zaslíbení jsou jistá, rady spolehlivé, protože to všechno pochází od Boha. Víra lidem umožňuje důvěřivě se spolehnout na to slovo, které i přes nedůvěru a nevěru mnohých zůstává pravdou. Ve světle věčnosti bude zjevné, že lidé, kteří ho přijali, se jeho vlivem stali „moudrými ke spasení“.

4. Užitečné slovo

Jaký účinek má Boží slovo na čtenáře? 2 Tim 3,16

Ke studiu Božího slova máme přistupovat s touhou poznat pravdu o spasení a rady a pokyny na cestu života. Ve smyslu Pavlových slov je Písmo užitečné:

1. **k u č e n í.** Čisté, správné učení Písma nás ochrání před svodem mnohých bludných nauk.

2. **k e k á r á n í.** Můžeme být vděční, že Boží slovo kárá, protože jen „pošetilec znevažuje otcovské kárání“ a „kdo domluvy nenávidí, zemře“ (Přisl. 15,5.10). „Já kárám a trestám ty, které miluji“, řekl Pán Ježíš (Zj 3,19).

3. **k n á p r a v ě.** Náprava jde dál než kárání, protože zbloudilé přivádí na pravou cestu. „Kázeň Všemocného neodmítej. On působí bolest, ale též obváže rány“ (Job 5,17.18).

4. **k v ý c h o v ě v e s p r a v e d l n o s t i.** Tato výchova znamená další krok. Spravedlnost zde není nějaký abstraktní teologický pojem, ale poslušnost Boží vůle v praktickém životě. Jde o spravedlnost v pravém biblickém smyslu (Řím 4,5; Iz 64,6; Zj 19,8).

5. „Slovo Boží není spoutáno“

Co znamená tento apoštolův výrok? 2 Tim 2,9

Apoštol Pavel byl ve vězení, když psal tato slova Timoteovi. Apoštol byl spoután, ale list byl volný. Svobodný byl i Pavlův jazyk, a tak Boží slovo, které

apoštol kázal a psal, mohlo všude oslovovat lidská srdce.

Když Pavel posílal pozdravy věřícím do Filipis, zmínil se o svých poutech proto, aby ukázal, že to vedlo církve ke smělejšímu hlásání Božího slova (Fil 1,14). Posel může zemřít, jeho jazyk umlknout, ale poselství, to je „slovo Hospodinovo, zůstává na věky.“ (1 Petr 1,24.25)

K čemu nás vede poznání Božího slova? 2 Tim 4,2; Řím 10,17

Třetí kapitola druhého listu Timoteovi končí krásným popisem moci Božího slova a jeho vlivu na lidi. Čtvrtá kapitola začíná výzvou k jeho zvěstování. Po učí, usměrní věřícího a povede ho k dospělosti v křesťanském životě. Naší předností je usilovat o to, „aby se slovo Páně stále šířilo.“ (2 Tes 3,1) Tato výzva je adresována každému věřícímu nejen v zájmu lidí kolem něj, ale i v jeho vlastním zájmu.

6. Závěr a naučení

Psané slovo Boží — Písmo — se nám zachovalo, abychom poznali a učili se od Krista, živého Slova. Písmo nás seznamuje s plánem spasení a je nezbytným pokrmem pro náš každodenní duchovní život. Jsme povinni rozdělit se s bližními o to, co se z Božího slova naučíme.

Smyslem dnešního úkolu bylo připomenout si důležitost a význam důkladného osobního studia Písma pro náš duchovní růst i pro spasení těch, s kterými přicházíme do styku. Podle toho, jak sytíme svoji mysl pravdami Písma, slovo Boží ovlivňuje nejen naše smýšlení, ale celý náš život a naši službu.

NEBEZPEČÍ NEPRAVÝCH NAUK

Základní verš: 1 Tim 6,20

V dnešním úkolu se budeme zabývat rozdíly mezi falešnými naukami a pravým učením. Jako lidé máme sklon řídit se vlastními subjektivními názory. Přirozená touha po poznání nás vede k stále novým otázkám, na které často dává odpověď vědecké poznání nebo životní zkušenost. Když se však jedná o otázky týkající se původu a smyslu našeho života, problému zla, smrti, svobody a věčnosti, správnou odpověď nacházíme jen v Božím zjevení — v Písmu. Při jeho studiu však potřebujeme vedle zdravého rozumu být vedeni Duchem svatým, abychom při svém hledání pravdy neztroskotali na úskalí krátkozrakých názorů a domněnek.

1. Základ pravého poznání

Co bylo základem víry a růstu prvotní církve? Skut 6,7; 12,24; 19,20

Ve skutcích apoštolů není popisováno jen šíření slova Božího a růst křesťanské církve, ale nacházíme zde i trojí zmínku o kritických situacích, vyvolaných nositeli nepravého učení.

a) S růstem počtu křesťanů nastaly i určité těžkosti (Skut 6,1–9), které církve řešila volbou sedmi diakonů. Spory ustaly a víc času se věnovalo modlitbám a kázání Božího slova. Výsledkem bylo, že „slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl“ (v. 7.)

b) Další kritická situace nastala v době, kdy „král Herodes krutě zasáhl proti některým bratřím“ (Skut 12,1–5). Ve chvíli, kdy vládcova výřečnost triumfovala a lid volal „to mluví Bůh, ne člověk!“, Herodes umírá. Autor k tomu významně dodává: „Ale slovo Páně se šířit nepřestalo.“ (v. 24)

c) Apoštol Pavel na své třetí misijní cestě činil mocí Boží divy (Skut 19,12). Mnoho proslavených mistrů magie tehdy přineslo své okultní spisy a veřejně je spálili. A znovu čteme: „A tak mocí Páně rostlo a rozmáhalo se jeho slovo.“ (v. 20)

2. Plané řeči

Čeho se měl Timoteus varovat? 2 Tim 2,16

Apoštol varuje před bezbožnými a planými řečmi. V předchozím verši hovoří o „slovu pravdy“, které je opakem prázdných řečí. Výraz „plané řeči“, použitý v řeckém originálu, doslovně znamená „prázdný zvuk“ nebo „nesmyslné mluvení“. Pavel si byl dobře vědom rozdílu mezi plností evangelia a prázdnotou spekulativních názorů, které se vkrádaly do církve. Křesťany v Kolosách varoval před nebezpečím „prázdného a klamného filozofování“ (Kol 2,8). Pavel neodsuzuje filozofické myšlení a nehání filozofy. Varuje před naukami falešných učitelů, které nepřinesly nic dobrého, které byly jen prázdným, planým mudrováním. Ze souvislosti vyplývá, že šlo o názory související s ceremoniálními zvyklostmi, tradicemi odvádějícími od podstaty evangelia.

Jaký postoj máme zaujmout ke spekulativním otázkám? 2 Tim 2,23; 1 Tim 4,7

Zodpovězení těžké otázky vyžaduje patřičnou moudrost. Mnohem méně moudrosti je třeba na kladení problematických a spekulativních otázek. Některé otázky zůstávají nezodpovězeny proto, že nám chybějí patřičné informace nebo proto, že omezená lidská mysl není schopná je pochopit. Takové jsou často otázky v souvislosti s podstatou Trojice, příčinami satanova pádu nebo počtem 144 000 a pod. Vždy se najdou lidé, kteří se budou pokoušet tyto otázky vyřešit a budou přicházet s novými a novými teoriemi nebo s tvrzením, že přinášejí nové inspirované učení. Nejlepší způsob, jak potírat blud, je důkladně znát zjevenou pravdu. Pravda evangelia nespočívá ve stále nápaditějších formulacích bodů učení nebo myšlenek, ale v moci, přetvářející a posvěcující život věřících.

3. Škodlivé řeči

Co bylo příčinou zlého jednání kováře Alexandra?
2 Tim 4,14.15; 1 Tim 1,20

Alexandr se stavěl proti Pavlovu kázání Božího slova. Boží slovo, pronikavé a ostré (Žid 4,12), nejednou odhaluje naši zkaženost, slepotu a nahotu, a to je příčina našeho odporu nebo dokonce odboje. Místo pokání a nápravy obviňujeme svatý Boží zákon a zpochybňujeme platnost jeho zásad proto, že nám nastavuje pravdivé zrcadlo.

Četné zkušenosti však dokazují, že i dnes se najdou lidé, kteří dosvědčují, že bible pravdivě vystihuje jejich stav a usměrňuje jejich kroky na cestu života.

Co bylo na činu krále Joakima zvlášť odsouzenihodné? Jer 36,2.3.23.24

Kovář Alexandr nebyl prvním ani posledním odpůrcem Božího slova. Satan dobře zná spásnou moc evangelia, a proto proti němu podněcuje vždy nové útoky. Mnoho fanatiků se takto nechalo strhnout k nesmyslnému ničení Písma. Bible byla pálena, její zvěst pošmívána a znevažována. Boží slovo však nikdy nebylo natrvalo umlčeno. Přes všechny překážky a protivenství zažilo rozmach, o jakém se jeho odpůrcům ani nesnilo.

4. Nebezpečí „rakoviny“

Proč apoštol připodobnil „bezbožné a plané řeči“ k rakovině? 2 Tim 2,17

Apoštol Timoteovi poukazuje na skutečnost, že bludné a bezbožné řeči jsou nejen prázdné, ale škodlivé a nakažlivé. Radí mu, aby se jim vyhnul, jinak se jejich nákaza rozšíří a ohrozí celé tělo.

Varovným příkladem slov, která se rozšiřují jako rakovina, jsou Jidášovy názory. Jeho chytrácké smýšlení působilo jako rakovina především na jeho vlastní povahu. Stravovalo jeho nitro dávno před zjevnou zradou. Konec byl strašný.

Jak před nebezpečím poučbnycn reci varuje apostol Jakub? Jak 3,6

Jak pozorně bychom měli volit slova, která hodláme vyslovit! Neuvážené slovo může způsobit nedozírnou škodu, lehkomyšlné narážky mohou znevážit charakter, poškodit pověst a dovést až k zoufalství. Biblická moudrost varuje: „V moci jazyka je život i smrt, kdo ho rád používá, nají se jeho plodů.“ (Přís 18, 21)

5. Učit se a nepoznat

Proč někteří lidé pravdu v Písmu hledají, ale nemohou ji nalézt? 2 Tim 3,7.8

Pilát vyslovil známou otázku: „Co je pravda?“ (Jan 18,38). Nečekal však na odpověď, i když ten, kdo byl „cesta, pravda i život“ (Jan 14,6), stál před ním. Podobně i farizeové a zákoníci zkoumali Písma ve snaze získat věčný život a přehlédli toho, který věčný život přinášel (Jan 5,39). Písmo můžeme studovat, analyzovat, pitvat, kritizovat, a přitom se nepoddat vlivu Božího slova, které nám „může dát moudrost ke spasení“ (2 Tim 3,15). Jen tehdy, když se poddáme jeho působení, můžeme poznat zdravé učení (2 Tim 4,3; Tit 1,9).

Jaký je cíl Božího slova? Jan 17,17

Svatost je Boží vlastnost a Boží vůlí je, abychom byli posvěceni — abychom mu byli podobní. To je záměr Božího spasitelného plánu. Úloha Božího slova je v tomto plánu zřejmá — zjevuje nám Boží charakter, charakter Ježíše Krista, charakter náš. Proniknou-li pravdy Božího slova náš život, staneme se novým stvořením v Kristu Ježíši.

6. Závěr a naučení

Věřícímu člověku je slovo Boží světlem na cestě života, rádcem ve zmatku a v spletnosti lidských názorů a spolehlivým ukazatelem k cíli svrchovaného povolání v Kristu Ježíši.

Písmo samo varuje před nesprávným přístupem k němu. Na četných příkladech nám ukazuje následky

svévolného postoje k jeho zvěsti, ale také požehnání z ochotného a upřímného přijímání jeho rad. Dnešní úkol nám připomněl závažnost a závaznost Božího slova v našem životě. Boží slovo totiž nestojí na teorii, jakkoli úchvatně a důmyslně propracované, ale „je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří“ (Řím 1,16). Moc jeho učení se potvrdila v životě těch, kdo se odvrátili od všelijakých mýtů, legend, tradic, lidských názorů, od „děravých cisteren“ pochybné moudrosti ke zdroji živé vody, pramenící k věčnému životu. Zkušenosti tohoto „zástupu svědků“ s pravdivým, dodnes živým a mocným Božím slovem se mohou stát i naší zkušeností.

9. úkol – 30. května 1987

NÁDOBY K BOŽÍ CTI

Základní verš: 2 Tim 2,20.21

V dnešním úkolu se soustředíme na lidi, kteří přišli s apoštolem Pavlem do styku a o kterých se jmenovitě zmiňuje ve svém druhém listu Timoteovi. Jména některých z nich jsou v Písmu uvedena častěji, některých zřídka a o některých nevíme téměř nic. Některá jsou jistě zapsaná v Beránkově knize života, zatímco jiní se zřejmě zpronevěřili svému poslání.

Do druhé skupiny Pavel řadí Fygella, Hermogéna, Hymennea, Filéta a Démase. Je to politováníhodné svědectví o odpadnutí a zradě. Pavel je neváhá jmenovat proto, aby zůstali jako výstraha křesťanům v celých dějinách církve, jako příklad nebezpečí světáctví a odpadlictví.

Dnes se však chceme zaměřit na kladné postavy Pavlovy epištoly. Život těchto věrných křesťanů je stálým zdrojem povzbuzení všem věřícím, aby byli nezlomní v těžkostech, aby podpírali ruce Božích služebníků a blahodárně působili na všechny, s kterými přijdou do styku, a tak se stali „nádobami k Boží cti“.

1. Oneziforus

Jakou službu prokázal Oneziforus Pavlovi? 2 Tim 1,16–18

Apoštol píše, že ho tento křesťan „několikrát potěšil“. Nešlo tedy o nějakou povinnou, formální návštěvu bratra v utrpení, ale o trvalou službu lásky ve snaze potěšit a povzbudit apoštola v jeho těžkém vězeňském postavení. Tento muž to činil v době, kdy se někteří věřící styděli za svého uvězněného představitele.

O kterých dalších přátelích se zmiňuje uvězněný apoštol? 2 Tim 4,10

K r e s c e n s. Mimo uvedené zmínky o něm nic nevíme. Tento Pavlův pomocník odešel zřejmě na Pavlovu žádost kázat evangelium do Galácie, podle tradice patřil k sedmdesáti Ježíšovým učedníkům a stal se biskupem.

T i t u s. Tohoto Pavlova spolupracovníka známe z Pavlových epištol. Apoštol ho poslal do Korintu, kde měl zakročit proti nepořádkům (2 Kor 2,13; 8,6.16; 12,18). Dostal od něho příznivé zprávy o poměrech v Korintu (2 Kor 7,6.13). Později ho Pavel opět poslal do Korintu s druhým listem adresovaným tomuto sboru. Titus byl pověřen správou sboru na Krétě (Tit 1,5). Z 2 Tim 4,10 se dovídáme, že Pavel ho poslal na misijní cestu do Dalmácie. Titus pocházel z pohanských rodičů (Gal 2,3). Na rozdíl od Timotea ho Pavel neobřezal, z čehož vznikl spor, zda je nutné tento obřad od obrácených pohanů vyžadovat, či nikoli (Gal 2,1–9).

2. Lukáš a Marek

V čem byl Lukáš Pavlovi velmi užitečný? 2 Tim 4, 11; Kol 4,14

O Lukáši se hovoří jako o lékaři, Pavlovu spolupracovníku a pisateli evangelia a Skutků apoštolů. Lukáš se připojil k Pavlovi na jeho druhé misijní cestě a provázel ho i na třetí cestě. Později s ním šel do Říma. Pavel si Lukáše velmi oblíbil a jeho lékařské zna-

losti i duchovní podpora Pavlovi ulehčovaly utrpení.

Jak se stal Marek, příjmením Jan, věrným následovníkem Pána Ježíše? Mar 14,50–52; Skut 12,12.25; 13,5.13

První misijní zkušenosti na Kypru Marka nadchly, avšak na cestě do Malé Asie jeho odvaha ochabla a vrátil se do Jeruzaléma (Skut 13,13). To Pavla velmi rozhořčilo (Skut 15,37–39). Marek se však vzpamatoval a osvědčil se v misijní práci, takže i Pavel o něm změnil své mínění a označil ho jako „velmi užitečného pomocníka“ (2 Tim 4,11). Platí o něm slovo proroka: „Neraduj se nade mnou... padl-li jsem, povstanu.“ (Mich 7,8)

3. Tychikus, Priscilla a Akvila

Který významný povahový rys připisuje Pavel Tychikovi? Efez 6,21.22; Kol 4,8

Apoštol se o Tychikovi zmiňuje jako o „milovaném bratru, věrném pomocníku, který slouží Pánu“ (Kol 4,7) a podobné doporučení o něm dává i efezským. Když měl Timoteus odejít z efezského sboru za Pavlem do Říma, efezští křesťané tím byli zarmouceni. Potěšila je však zpráva, že přijde Tychikus. Byl to křesťan, který přinášel požehnání a útěchu.

Pavel ve vězení vzpomíná i na Priscillu a Akvilu. Za co jim vděčil? Tim 4,19; Skut 18,1–3; Řím 16.3.4

V Novém zákonu čteme na čtyřech místech o této zbožné příkladné dvojici. Tito obětaví lidé poskytli římským křesťanům ke shromažďování svůj příbytek. Svoji pohostinnost zřejmě prokázali už za svého pobytu v Korintu, kde u nich Pavel bydlel a pracoval (Skut 18,3). Určitě dobře znali Písmo, protože k sobě přijali Apolla, vzdělaného a výmluvného vykladače Písma a „ještě důkladněji mu vyložili Boží cestu“ (Skut 18,24–26). Pán si ve svém díle používá různé nástroje. Někteří jsou povolání a oddělení k bezvýhradné službě evangeliu, avšak mnozí se mohou významně podílet na dílu evangelia i bez ordinačního pověření.

4. Erastus a Trofimus

Co víme z Písma o Erastovi a Trofimovi? 2 Tim 4, 20; Skut 19,22; 20,4

Erastus. Učenci se všeobecně shodují v tom, že Erastus z 2 Tim 4,20 a Skut 19,22 je totožný s Erastem z Řím 16,23. Erastus byl Pavlovým spolupracovníkem v Efezu a byl poslán s Timoteem do Makedonie, kde měl připravit půdu pro Pavlovo kázání. Podle tradice řecké církve se stal nejprve pokladníkem církve v Jeruzalémě a potom biskupem v Paneas.

Trofimus. Skutečnost, že tento efezský křesťan, bývalý pohan, doprovázel apoštola až do Jeruzaléma, se stala pro Židy příčinou obvinění, že vnikl do chrámu a tím poskrvnil toto svaté místo (Skut 21,28.29). Následné nepokoje vedly k uvěznění apoštola Pavla, k jeho výslechům před římskými místodržiteli a k jeho odvolání se k císaři.

Trofimus a Tychikus museli být dobrými příklady křesťanům z pohanů, když dostali důvěru, aby s ostatními Pavlovými spolupracovníky doručili výtěžek sbírky jeruzalémským křesťanům.

5. Křesťané jako nádoby

Proč apoštol Pavel přirovnal věřící právě k nádobám? 2 Tim 2,20.21

Apoštol hovoří o dvou druzích nádob: zlaté a stříbrné jsou pro zvláštní účely, dřevěné a hliněné pro všední použití. Cenné nádoby představují věřící, kteří byli očištěni a slouží Bohu s čistým srdcem (v. 22). Takové nádoby lidé nikdy neodhazují.

Obyčejné nádoby představují ty křesťany, kteří nešetřívají ve víře a lásce, pokoji a spravedlnosti. Když se poškodí, vyhazují se. Toto přirovnání není přesné, protože křesťan se nestává zlatou nádobou v okamžiku křtu. Charakter se musí postupně rozvíjet, jinak zakrní a degeneruje. Křesťané mají každodenně duchovně růst, aby se stali nádobami posvěcenými, „připravenými ke každému dobrému dílu“.

Pavel toto přirovnání používá v dopisu do Korintu

s určitou obměnou. Tam píše, že poklad evangelia je v křehkých hliněných nádobách a že čest a sláva náleží tomu, kdo nádobu naplňuje a používá (2 Kor 4, 6.7).

6. Závěr a naučení

V tomto úkolu před námi defilovali lidé, kteří i v těžkých situacích zůstali věrni nejen velkému apoštolu, ale věrně setrvali ve službě Pánu, který je povolal ze tmy do svého předivného světla. Jejich příklad byl a dodnes je pro členy církve výzvou k obětavé službě, kterou šíří nejen čest a slávu svého Pána, ale jsou požehnáním všem trpícím a hledajícím pomoc a záchranu. Přes všechnu svoji nedokonalost a křehkost se tito lidé v Božích rukou stali nádobami „vznešenými, posvěcenými a užitečnými“ Pánu.

Patříme také my, patřím také já, svou křesťanskou službou k zástupu těchto svědků v době, kdy svět takovou službu naléhavě potřebuje? Neodrazují nás nejednou už první překážky, těžkosti a protivenství? Jsme ochotni pomáhat potřebným, potěšovat zarmoucené a zoufalé, pozdvihovat a povzbuzovat unavené bez ohledu na to, zda je naše služba náležitě oceněna? Mohl by apoštol i o nás prohlásit, že jsme jeho „milovanými dětmi“ a spolupracovníky? Kéž nám Pán i dnešním úkolem k tomu pomůže.

10. úkol — 6. června 1987

KŘESŤANSKÉ CTNOSTI

Základní verš: 2 Tim 3,14

Od křesťanů vstupujících do nové smlouvy se očekává, že ve svém životě osvědčí ctnosti, jejichž dokonalým vzorem byl sám Původce nové smlouvy. Daří-li se jim to, pak to neznamená, že svým skutkům budou prisuzovat spasitelné zásluhy. Jejich činy jsou ovocem

života posvěceného Kristu. Jejich starý život se vyznačoval „žádostí těla, žádostí očí a pýchou života“ (1 Jan 2,16), dychtili po tom, co sice láká, ale nakonec pomine. „Svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.“ (v. 17)

Apoštol v listu Galatským vypočítává „skutky těla“ (Gal 5,19–21) a jasně prohlašuje, že pachatelé těchto skutků království Boží nezdědí. Potom vyjmenovává ovoce Ducha – plody Kristovy přítomnosti v našem životě. Tyto plody dozrály i v životě pisatele i adresáta listu, který studujeme v tomto čtvrtletí.

V dnešním úkolu si poukážeme na vznešené ideály, které v nás mají podnítit zájem o Boží věci bez ohledu na to, zda jsme křesťany už dávno anebo jsme ve víře mladí. Při studiu křesťanských ctností a duchovních plodů zaměříme pozornost na ty, o kterých se apoštol zmiňuje ve svém druhém listu Timoteovi.

1. Spravedlnost a víra

Na jakém příkladu apoštol ilustruje vztah mezi vírou a skutky? 2 Tim 2,22; 1 Jan 3,11.12

Spravedlnost je činěním Boží vůle z jeho milosti a moci. Nedá se jí dosáhnout poslušností Božích přikázání ze strachu z trestu nebo pro odměnu. Nemůžeme se ospravedlnit z vlastní síly, protože jsme se narodili v hříchu a žijeme ve sféře vlivu pokušitele. Bůh sám udílí spravedlnost, kterou od nás očekává. Do srdcí těch, kdo se mu odevzdali, vkládá touhu po lásce a poslušnosti.

Apoštol Jan jistě slyšel výrok Pána Ježíše o „spravedlivém Ábelovi“ (Mat 23,35). O prvním mučedníku víme jen to, že za svůj hřích obětoval beránka, a ne plody země – plody své práce, svých skutků (1 Moj 4,3.4). Tím projevil svoji víru a pro ni „dostalo se mu svědectví, že je spravedlivý“ (Žid 11,4). Ábel uposlechl Boží požadavek a tento čin víry se stal svědectvím jeho důvěry v Beránka Božího, odpouštějícího hříchy. Bůh poctil jeho víru a prohlásil ho za spravedlivého.

Apoštol nabádal mladého Timotea, aby byl vzorem ve víře. Co znamená věřit? 1 Tim 4,12

Věřit znamená důvěřovat Bohu, věřit, že nás miluje,

že nejlépe ví, co je pro naše dobro. Věřit znamená zvolit si jeho cestu místo naší, jeho moudrost místo naší nevědomosti, jeho sílu místo naší slabosti, jeho spravedlnost místo naší hříšnosti. Víra znamená odevzdání vlastního života bezvýhradně jemu. Víra staví na Božím slově, na jeho zaslíbeních a přijímá jeho požehnání.

Jak je možné, že problémy, s kterými se Pavel při šíření evangelia setkával, posloužily jeho růstu ve víře?
2 Kor 11,23–12,9

Pavel v těžkých zkouškách osvědčil svou pevnou víru a některé ze svých zkušeností připomenul i Timoteovi (2 Tim 3,11). Největší důraz však kladl na víru, která spočívá na Božím slově a jeho zaslíbeních.

Ze všech biblických ilustrací živé víry vyniká víra Abrahamova. Tento patriarcha uvěřil zaslíbení, že dostane syna, když už všechno naznačovalo, že věří nemožnému (1 Moj 15,6). Avšak vrcholným projevem jeho důvěry a odevzdání do Boží vůle byla ochota tohoto syna na Boží pokyn obětovat. Činil to v neochvějně víře, že Bůh ho může vzkřísit (Žid 11,17–19).

2. Láska a pokoj

Jak apoštol Pavel charakterizoval lásku? Jaký má význam? 1 Kor 13,4–8,13

Láska vedla apoštola k tomu, aby lidem přinášel zvěst evangelia bez ohledu na překážky, nepochopení, pronásledování, věznění a mučení. Láska k tomuto dílu, láska k Pánu mu byla největší hodnotou, vedle níž vše ostatní nemělo valnou cenu (Fil 3,8).

Láska je pojivem křesťanské církve. Po letnicích byli věřící „jedné mysli a jednoho srdce“ (Skut 4,32). Taková láska má být hybnou silou i v jeho závěrečné fázi.

V Písmu máme mnoho příkladů pravé nezištné a sebeobětavé lásky, jak v novozákonní tak i starozákonní době. Všechny tyto následováníhodné lidské vzory jsou jen nedostatečným obrazem Boží lásky k nám lidem, zjevené v Pánu Ježíši (Jan 3,16).

Jaké naučení nám dává jeden z největších divů Pána Ježíše? Mar 4,37.39

Vichřice a divoké vlny smrtelně vyděsily zkušené rybáře, ale Pána Ježíše pokoj neopustil, on ho měl v sobě stále. Pohrozil větru a bouři a nastalo ztišení. Tento div je názorným příkladem toho, že Boží postoj, který převyšuje lidský rozum, může ovládnout nejen každý vnější nepokoj, ale i naše nepokojné nitro.

Kdy a kde najdeme pokoj? Jan 16,33; 2 Tes 3,16

Apoštol Pavel měl na mysli vnitřní pokoj (Kol 3,15), kdy člověk není zmitán strachem, pocitem viny, nepřátelstvím, závistí a podobnými vlivy. Je to pokoj, vyplývající z vědomí Boží lásky, odpouštějící nám hříchy. Tento vnitřní pokoj není výsledkem úsilí člověka, je to Boží dar: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj dávám vám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ (Jan 14,27) Jakým požehnáním by bylo pro svět, kdyby srdce všech Kristových následovníků ovládal tento pokoj a tak se sami stali tvůrci pokoje!

3. Přívětivost, laskavost

Kterou radu apoštol Pavel dává nejen Timoteovi, ale i všem věřícím? 2 Tim 2,24; Efez 4,32

Pavel nabádá všechny Kristovy následovníky, aby byli laskaví a přívětiví ke všem lidem. Ze souvislosti vyplývá, že přívětivost je opakem hádavého postoje. Mezi hádavou tvrdohlavostí a mírným, avšak zásadním postojem je velký rozdíl. Názorové rozdíly se neodstraní horlivými spory, ale křesťanskou mírností a laskavostí, která respektuje právo druhých na vlastní názor. Přívětivost a laskavost nejsou slabostí, ale silou.

Z jakého zdroje můžeme čerpat laskavost, mírnost a přívětivost? Gal 5,22

E. G. Whiteová v této souvislosti píše: „Snažte-li se ve svém styku s lidmi něco napravit, nejdříve prostě Pána o moudrost a milost, abyste ve snaze zůstat věrnými nebyli nezdvořilými. Proste ho, aby vás obdařil Kristovou přívětivostí.“ (TM, str. 264)

4. Trpělivost

Jakou souvislost vidíš mezi přívětivostí a trpělivostí?

2 Tim 2,24.25

Výraz **trpělivost** v Novém zákonu vyjadřuje myšlenku vytrvalosti v těžkostech. Trpělivost je obzvlášť zapotřebí tam, kde člověk stojí proti přesile zla a nespravedlnosti. Pavlova trpělivost a přívětivost během jeho dlouhého nespravedlivého věznění byly spolu s jeho vírou a odvahou stálým kázáním. Jeho duch, tak odlišný od ducha světa, svědčil o tom, že v něm působí moc mnohem větší, než je síla člověka.

Křesťan, který projevuje trpělivost a přívětivost uprostřed nesnází a utrpení, který tváří v tvář smrti vlastní pokoj, rozvahu a neochvějnou víru, může pro evangelium vykonat víc, než by dokázal celoživotní prací.

Jak můžeme trpělivost získat? Jak 1,2—4.12; 5,7—11

„I když nevíme, jak skončí naše strasti a neznáme záměry, které s námi Bůh má, neztrácejme důvěru. Nezapomínejme na Boží lásku a milosrdenství. Vložme na něj své starosti a trpělivě čekejme na jeho pomoc.“ (E. G. Whiteová, Kristova podobenství, str. 30)

5. Vlídlost a schopnost učit

Které další vlastnosti má mít křesťan zvěstující evangelium? 2 Tim 2,24.25

Schopností vyučovat (v. 24) rozumíme umění vysvětlovat, objasňovat, t.j. mít určité pedagogické schopnosti. Schopnost vyučovat apoštol úzce spojuje s dalšími uvedenými vlastnostmi — laskavostí, trpělivostí a vlídností. Vlídlost není projevem slabosti, ale znakem pravého učitele, protože nabyté vědomosti ho přivádějí k poznání, že je mnohem víc toho, co nezná, než toho, co zná. Poznání této skutečnosti ho vede k pokoře. Slavný matematik Isaac Newton řekl: „Připadám si jako chlapec, hrající si na mořském břehu, který se raduje z hladkého kamínku nebo pěkné mušle, zatímco velký oceán pravdy leží před ním neprobádán.“ Kdo chce být učitelem, má být nejprve pokorným žákem

v Kristově škole, kde se od Mistra naučí tichostí a vlídností.

V čem se tichost liší od otrocké podřízenosti?

Tichost je vzácná ctnost. Dozrává v životních zkouškách a v utrpení. Trpělivě snáší okolnosti, které nemůže změnit. Tichost je vždy vděčná a umí projevit radost i v soužení.

6. Závěr a naučení

Život křesťana je stálým růstem v milosti, rozvíjením ctností, jež dokonale představil ve svém pozemském životě Ježíš Kristus. Všechny tyto ctnosti jsou Božím darem, ovocem jeho svatého Ducha, který dozrává s životními zkušenostmi. E. G. Whiteová to výstižně vyjadřuje: „Jak často prožíváme i my, co prožili učedníci! Když se valí bouře pokušení a šlehají hroznivé blesky a vlny se na nás sápu, bijeme se s bouří sami, zapomínáme, že je zde ten, jenž nám může pomoci. Věříme ve svou vlastní sílu do té doby, dokud neztrácíme veškerou naději a dokud nestojíme před neodvratnou zkázkou. Tehdy si vzpomeneme na Ježíše a budeme-li k němu volat, aby nás spasil, nebudeme volat nadarmo... Živá víra ve Vykupitele uhladí cestu životem a vysvobodí nás z nebezpečí způsobem, který on uzná za nejlepší.“ (Touha věků, str. 234)

I dnešní úkol nám klade nevyslovené otázky. Všechno, co se v životě víry přihodilo věřícím v minulosti, je k našemu naučení. Budeme-li učenlivými žáky onoho laskavého, přívětivého, trpělivého, vlídného a tichého učitele — Ježíše Krista, potom tyto ctnosti budou růst v našem každodenním svědeckém životě.

PŘÍČINY ODPADNUTÍ

Základní verš: 2 Tim 3,1

Dnešek nejlépe dokazuje pravdivost apoštolových slov. Lidi svírá úzkost při pomyslení, že život na zemi může být zásluhou člověka zničen. Věřící lidé nemají z hlediska Písma důvod nevšímat si této obavy. Proroctví Božího slova na nebezpečí naší doby nejen upozorňují, ale poukazují především na naši jedinou naději. Někomu se může zdát, že dnešní úkol je zaměřen více na negativní stránky, avšak jeho smyslem je upozornit na varovná znamení poslední doby. Jen když je poznáme, můžeme se vyvarovat nebezpečí a vzrůstajícím pokušením.

Jakkoli byl apoštol úspěšný v díle záchrany hynoucích, přece ho trápilo, že někteří, které získal pro Krista, se odvracejí od víry. I když byli nějaký čas členy církve, přival zla je smetl. Uvažování nad příčinami ztráty jejich první lásky nám může pomoci, abychom sami neupadli do osidel nepřitele.

1. Sobectví

Co ve výčtu příčin všeobecného zla apoštol uvádí na prvním místě? 2 Tim 3,2.3

Sobectví je podstatou snad všeho zla. Bylo a je satanovým hlavním hříchem. Čteme o něm, že jeho „srdce se stalo domýšlivým.“ (Ezech 28,17) Ve snaze ovládnout srdce a mysl lidí všude rozsévá toto zhoubné semeno. Se sobectvím úzce souvisí milování peněz (chamtivost).

Písmo dále odhaluje satanovo smýšlení: „A v srdci sis říkal: Vstoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn... Vystoupím na posvátná návrší... s Nejvyšším se budu měřit.“ (Iz 14,13.14) Apoštol ve svém listu Timoteovi uvádí další příznačné vlastnosti lidí poslední doby: „Lidé budou... chvástavi, domýšliví, budou se rou-

hat.“ Podobné vlastnosti měli i stavitelé babylónské věže. Jejich touhou bylo proslavit se, postavit obrovský monument, který by vyjadřoval jejich pýchu a jejich vzdor proti Bohu.

Dalším znakem poslední doby je neposlušnost rodičů. Jde o přirozený projev sobecky orientovaného srdce, prvé znamení rozkladu rodiny, příznak porušeného vztahu k těm, kdo nám jsou nejbližší.

Čím se lidé posledních dnů ještě vyznačují? 2 Tim 3,2.3

Nevděčnost je samozřejmě přijímání všeho a projevem touhy vystačit si sám.

Bezbožnost je neochota přijímat vše, co souvisí s Bohem a jeho svatým zákonem (Řím 7,12).

Nelaskavost — nový překlad výstižně uvádí „bez lásky“.

Nesmířlivost je projevem neochoty odpustit a v lásce řešit vzniklé problémy a spory.

Pomlouvačnost. Za největšího pomlouvače označuje Písmo satana. On falešně obvinil Boha z nespravedlnosti, panovačnosti a tyranie.

Nevázanost, nestřídmost, jinými slovy nezdrženlivost, vášnivost a neovládání se.

Hrubost — neukázněnost, bezohlednost a násilnost vůči druhým.

Lhostejnost. Podle Ježíšových slov „si lidé zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.“ (Jan 3,19)

2. Světské smýšlení

Kterou vlastnost světsky smýšlejících lidí uvádí apoštol v dalším verši? 2 Tim 3,4

Charakteristický znak světsky smýšlejících lidí souhrnně vystihuje výrok: „Budou mít raději rozkoš než Boha.“ Do této kategorie patří lidé:

Zrádlní — lidé, kteří se zpronevěřují svým závazkům, dopouštějí se podvodů pro nečestný zisk, lakomství či nějaké výhody.

Bezhlaví — lidé nerozvážní, unáhlení, zbrklí.

Nadutí — domýšliví, nadmíru sebevědomí, povyšující se, pohrdající ostatními.

Milovníci rozkoší — lidé požívační, smyslní, žijící pro uspokojení svých choutek, podle hesla: „Jezme, pijme, neboť zítra zemřeme.“ (1 Kor 15,32)

3. Náboženský formalismus

Jaké zvláštní nebezpečí hrozí v poslední době věřícím? 2 Tim 3,5

Jedním ze zákeřných nebezpečí této doby je povrchní a neupřímná zbožnost. Nejsme však povoláni soudit pohnutky. Nemůžeme číst myšlenky a pohnutky lidí, avšak, byť jen na základě vnějších projevů, musí církev zaujímat k těmto projevům jasné stanovisko.

V Písmu čteme, že před příchodem Pána Ježíše nastane náboženský úpadek podobný úpadku prvních století. Toto odpadnutí prvotní církve nastalo tehdy, když začala přijímat přízeň a pocty světa. Tím ztrácela přízeň Boha. Přestala náležitě uplatňovat kritéria Písma a postupně ztrácela svoji moc.

Mnozí lidé se dnes pokládají za křesťany, ale jejich smýšlení a jednání je světské, jejich srdce a povaha nejsou posvěcené a vášně nejsou ovládané. To je příčina, proč nevěřící křesťanství odmítají a i na upřímné křesťany to vrhá špatné světlo. Pavel jednoznačně radí: „Takových lidí se straň.“

4. Odpor k pravdě

Ke komu připodobňuje Pavel ty, kdo se protíví zjevené Boží pravdě? 2 Tim 3,8.9; 4,14.15

Jannes a Jambres byli dva egyptští kouzelníci, kteří se stavěli proti Mojžíšovi, když na Boží příkaz před faraónem konal divy. Napodobili proměnu holí v hady (2 Moj 7,10–12), vodu proměnili v krev (v. 22) a z řeky nechali vystoupit žáby (2 Moj 8,7). Tam však jejich zdánlivý úspěch končil (v. 18). Sami, i když neradi, museli přiznat: „Je to prst Boží“ (v. 19); přesto ovlivnili svého vládce, aby setrval v odporu proti Bohu.

Kovář Alexandr se přímo postavil proti Pavlovi učení. „Protože Pavel a někteří z jeho druhů byli židovského původu, chtěli dát Židé jasně najevo, že s ním a s jeho dílem nemají nic společného. Vystrčili proto jednoho ze svého středu, aby to lidu vysvětlil. Vybraným řečníkem byl Alexandr, měditepec, jeden z řemeslníků, o němž později Pavel řekl, že mu způsobil mnoho zlého. Alexandr byl muž značných schopností a vynaložil všechno své úsilí, aby obrátil hněv lidu výhradně proti Pavlovi a jeho druhům.“ (Skutkové apoštolů, str. 195)

5. Falšování pravdy

Proč je falšování pravdy nebezpečnější než přímý odpor proti pravdě? 2 Tim 2,17.18; 1 Tim 1,19.20

Učení Hymenea a Filéta bylo falšováním pravdy o vzkříšení. Tito falešní učitelé převrátili pravdu o budoucím vzkříšení zesnulých v Kristu a tvrdili, že vzkříšení už nastalo. Pavel odmítl tento blud v listu ke Korintským, kde také uvádí důvody, kterými toto učení vyvrací (1 Kor 15,12–23.51–54).

Zákeřný svůdce použil tyto dva ochotné nástroje k otřesení víry ve vzkříšení z mrtvých při druhém příchodu Pána Ježíše. Tato taktika není nová, protože nejsvůdnější blud je ten, ve kterém je trochu pravdy. Tito dva učitelé se snad odvolávali na skutečnou událost, kdy se při Kristově smrti „hroby otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; vyšli z hrobů a po jeho vzkříšení vstoupili do svatého města a mnohým se zjevili.“ (Mat 27,52.53) Tito dva kazatelé podkopali víru některých věřících a sami duchovně ztroskotali. Nakonec je Pavel musel vyloučit.

Proč lidé rádi následují falešné učitele? 2 Tim 4,3.4

Mnozí křesťané poslední doby rádi poslouchají učitele, kteří jim zvěstují „nové pravdy“, které se jim zamlouvají a lichotí jim. Mají rádi učení, které neodporuje žádostem srdce a uspává svědomí. Takové učení bývá příjemnější než pravda, která odsuzuje jejich hřích. Cílem poselství evangelia je potěšit zarmoucené, avšak i vyburcovat ospalé, znepokojit spokojené se sebou a zasáhnout hříšné.

6. Závěr a naučení

Dnešní úkol nás upozornil na nebezpečné lidi v „nebezpečných dnech“. Pavlova slova nejsou jen upozorněním na dobu, ve které žijeme, ale varováním před nebezpečím, které hrozí i nám. Z jeho inspirovaného proroctví cítíme starostlivou Boží lásku k těm, kteří žijí v tak složité době. „Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům svým služebníkům.“ (Amos 3,7)

Varovné proroctví Písma je pro nás tím aktuálnější, že jsme svědky jeho naplnění. „Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj šat!“ (Zj 16,15)

„Zkouška přijde na každého a budou i odpadnutí. Nejedni se objeví v úloze zrádců. Druzí se ve své pýše, svéhlavosti a domýšlivosti zatvrdí, opustí pravdu a jejich víra ztroskotá. Proč? Protože nežili každým slovem vycházejícím z úst Božích. Nekopali dost hluboko a nestavěli na bezpečném základu. Boží rady a varovná napomenutí nepřijali. Reptali v domnění, že cesta k cíli je zbytečně těžká. V šesté kapitole Janova evangelia čteme o některých lidech, kteří byli pokládáni za Ježíšovy učedníky. Když je však oslovila čistá pravda, urazili se a přestali s Ježíšem chodit. I v poslední době se formální křesťané od Krista odvrátí.“ (6T, str. 132–133)

I dny pokoje mají svá nebezpečí. Naším bezpečím je chodit s Ježíšem v naději na jeho druhý příchod a z jeho milosti a moci se na něj připravovat.

12. úkol – 20. června 1987

„VÍRU JSEM ZACHOVAL“

Základní verš: 2 Tim 4,7

Tři desetiletí pracoval apoštol Pavel jako Kristův neúnavný svědek, a když psal tyto řádky, jeho dny byly sečteny.. Nevěděl, zda Timotea ještě uvidí, a proto

píše tak, jako by se umírající otec loučil se svým synem. Jeho dojmavá slova mají hluboký význam. Umírající člověk neplýtvá slovy, a tak apoštol shrnul celý smysl svého života do několika myšlenek. Jak pozorně, s pohnutím musel Timoteus číst tyto řádky!

To, co napsal Pavel Timoteovi, se vztahuje na každého křesťana až do příchodu Ježíše Krista. Apoštolova slova se týkají všech, kteří touží mít jistotu, že také „bojovali dobrý boj a víru zachovali“.

Apoštol věděl, že ho velmi brzy čeká násilná smrt. Mohl se proto při psaní tohoto dopisu soustředit na svou bezúspěšnou situaci. On však neúnavně pracoval v zájmu spásy svých bližních. Kde zůstali všichni jeho přátelé ve chvíli, kdy je nejvíce potřeboval? Opustili ho a ne vždy v čestných pohnutích. Bylo by pochopitelné, kdyby se Pavel uchýlil k nějakému projevu lítosti nad sebou. On však místo sebe hájí věc Ježíše Krista. Přeje si jen to, aby se Timoteus zachoval podobně. Dobře věděl, jaké problémy čekají jeho spolupracovníka. Avšak šíření evangelia pro něj bylo důležitější než osobní zájmy.

1. Kázání slova

K čemu apoštol Timotea slavnostně vyzývá? 2 Tim 4,1,2

Apoštol obrací Timoteovu pozornost na toho, který sám zodpovídá za úspěch zvěstování slova — na všudypřítomného Boha a přicházejícího Soudce živých i mrtvých — Ježíše Krista.

Křesťané všeobecně, a zvláště kazatelé, jsou pověřeni „kázat slovo“ — „zdravé učení“, „pravdu“ (v. 3.4). Výrazem „slovo“ rozumí Pavel Písmo (2 Tim 3,15.16). Naši křesťanskou povinností je slyšet slovo Boží, žít podle něj, chránit ho před bludem a zvěstovat ho, aniž bychom něco přidali či ubrali.

Co patří ke kázání slova Božího? 2 Tim 4,2

Slovo Boží dává každému, co potřebuje — přesvědčuje pochybující, kárá hříšníky, povzbuzuje unavené a strachující se.

P ř e s v ě d ě j, to je dokazuj. Přesvědčovat hříš-

nřka o Boží lásce máme na základě nezvratných důkazů Božího slova.

Kárej. Hřích máme kárat, ale hříšník milovat. I zde je vzorem Slovo — Pán Ježíš.

Napomínej. Jen Boží slovo umí hříšník napomínat a ne odsuzovat, povzbuzovat, avšak hřích nezlehčovat.

V trpělivém vyučování. Vysvětlování křesťanského učení máme konat laskavě, vlídně a trpělivě. Přísné a chladné zákonictví ke Kristu nikoho nepřivede.

2. Učení pravdy

Proč apoštol klade důraz na pravdivost učení? 2 Tim 4,3—5

Už za Pavlova života v církvi působili lidé, kteří se snažili vysvětlovat evangelium podle vlastních názorů. Dále upozorňuje na posluchače, kteří mají „lechtivé uši“. Těm se líbí kazatelé, kteří jim zvěstují to, co dělá dobře jejich sluhu — různé novoty a senzace. To staré, věčné evangelium však nechtějí slyšet hlavně proto, že každé požehnání a zaslíbení je podmíněno ochotou zevýhradně se odevzdat Pánu.

Podle čeho můžeme poznat falešné učitele? 1 Jan 4,1—3; Mat 7,16.17.21

„Apoštol tu nemá na mysli naprosté bezvěrce, nýbrž vyznavače křesťanství, kteří se podřizují svým sklonům, a tak se stávají otroky vlastních názorů. Takoví jsou ochotni naslouchat jen tomu učení, jež jim nevytýká jejich hříchy, ani neodsuzuje jejich způsob života. Urážejí je přímá slova věrných služebníků Božích, a proto si vybírají učitele, kteří je chválí a lichotí jim.“ (Skutkové apoštolů, str. 331)

3. Boj víry

Z jakého důvodu apoštol naléhá na Timotea, aby konal dílo kazatele evangelia? 2 Tim 4,5.6; Fil 2,17

Jedním z hlavních důvodů, proč Pavel připisoval takovou důležitost Timoteově službě, bylo vědomí, že

„přišel čas jeho odchodu“. V těchto slovech není ani náznak nějaké sebelítosti. Naopak dává krásný příklad křesťana, v kterém i tvář v tvář smrti vítězí radost a naděje.

Jaký boj měl apoštol na mysli v 2 Tim 4,7; 2,11?

Život apoštola Pavla byl stálým sebezapřením, t.j. bojem se sebou samým, se svým já: „Na každý den umírám.“ (1 Kor 15,31) Každodenně musel podřizovat svoji vůli a svoje touhy vůli Boží a konat povinnosti, které z ní vyplývají. Když přehlížel svůj život, mohl na jeho konci říci: „Dobrý boj jsem bojoval.“

Život křesťana je stálý boj a pochod vpřed. V tomto boji není oddechu. Jen stálé úsilí zaručuje vítězství nad satanskými pokušeními. O křesťanskou čistotu je třeba zápasit s nezdolnou energií a stále udržovat směr k cíli. Křesťané, kteří se vzdávají boje, ztrácejí sílu i radost z vítězství.

4. Zachování víry

Dosáhl apoštol ve svém životě cíle? 2 Tim 4,7b; Fil 3,12–14

Apoštol svůj život přirovnal k běhu – k závodu, jehož cílem je zrcadlit Ježíšův charakter. Čtenářům jeho listu bylo toto přirovnání blízké. Timoteus sám byl svědkem, když Pavel „běžel“ proti prudkému větru nepřátelství a nepochopení. Apoštolův běh byl zjevný všem. Každý věděl, že neochabl, nezůstal stát, nevzdal se, neprohrál.

Co znamenají Pavlova slova o zachování víry? 2 Tim 4,7

V obou listech Timoteovi apoštol porovnával pravou víru s falešným učením. Pravá víra plodí lásku a nezaměňuje teologické poznání s křesťanskou zkušeností – teorií s životem. Pavel však nezdůrazňuje víru na úkor učení. Najdou se však křesťané, kteří usilují o zdravé učení, ne však o život víry. Pravá víra se neobejde bez základu zdravého učení, jeho smyslem a cílem je však vést k důvěřivému a poslušnému vztahu k Bohu – osobní zkušenosti víry. Svoji víru křesťan

nejlépe vyzná tím, že žije podle biblických zásad (1 Tim 6,12).

5. Jistota spasení

Jaká jistota provázela apoštola Pavla v jeho boji víry? 2 Tim 1,12; Řím 8,35–39

Snad Pavlovi závidíme jeho vnitřní jistotu, která nám často chybí. Celý Pavlův život po obrácení byl ve znamení jistoty víry v milost a spasení v Kristu. Spásná víra, která přináší smíření a ospravedlnění (Řím 3,22–26), zahrnuje zkušenost poznání Boží lásky v Kristu Ježiši. Apoštol nejednou vyjádřil přesvědčení, že není moci na nebi ani na zemi, která by nás od Boží lásky mohla odloučit. Nikdy však neřekl, že ten, kdo této lásce uvěřil, se jí nikdy nemůže zpronevěřit anebo se od ní „odtrhnout“ (Kol 1,23; 1 Kor 9,27).

Jaké naučení pro nás plyne z Pavlova vyrovnaného postoje tváří v tvář smrti? 2 Tim 1,7–10

Snad každý člověk, a tedy i Pavel, by se rád vyhnul násilné smrti. Apoštolovou první snahou však nebylo změnit svůj osud. Byl připraven na tu nejhorší možnost a neváhal využít poslední příležitost, aby vyznal svou neochvějnou víru v Boha a tak se stal živým svědectvím moci evangelia při vytváření křesťanského charakteru. Živá naděje křesťana tváří v tvář smrti není nějakou lacinou útěchou, plodem falešného optimismu či omamným opiem na otupení „ostnu smrti“. Smrt byla a zůstává strašným nepřítelem člověka do- tud, dokud ji vítězně nepřekoná nový život při vzkříšení. Jistota Kristova vzkříšení dávala Pavlovi a dává všem věřícím smysl jejich boje víry.

6. Závěr a naučení

V dnešním úkolu jsme byli osloveni svědectvím života Kristova učedníka, který se sice pokládal za prvního z hříšníků a nejmenšího z apoštolů, v jehož životě se však moc Boží milosti projevila v takové míře, že byla a je k požehnání každému věřícímu křesťanu. Opravdovost apoštolova boje víry je nejen od-

souzením každé naší polovičatosti, ale také mocnou výzvou, abychom všechno v našem životě upřeli k cíli a získali „nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši“. Podle vzoru toho, který bojoval dobrý boj, dokonal běh a zachoval víru, můžeme i my mít pevnou jistotu, že „ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost, ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,38.39)

13. úkol — 27. června 1987

KŘESŤANSKÁ NADĚJE

Základní verš: 2 Tim 4,8

Slovo naděje má různé významy — od nejistého očekávání nějaké budoucí události až po důvěřivé a pevné přesvědčení, že se uskuteční. Toto pevné přesvědčení vyjadřuje apoštol Pavel v listě Filipenským: „Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben...“ (Fil 1,20) Nehovoří o nějaké nejisté touze po nedostižném cíli, ale o pevné víře v Boží slovo, v Boží slib.

Pavel používá slovo *n a d ě j e* dvakrát ve svém prvním listu Timoteovi (1,1 a 3,14), ale ve svém druhém listu ani jednou. Je však jasné, že jeho naděje byla pevně zakotvena v Pánu. V dnešním úkolu budeme uvažovat o pěti aspektech naděje: 1. o naději na Kristovu přítomnost v našem životě, 2. o naději v spravedlivý soud, 3. o naději ve vzkříšení, 4. o naději na věčný život, 5. o naději na věčné království spásy.

1. Naděje v Utěšitele

Jak se apoštol zachoval v situaci, kterou mnozí pokládají za beznadějnou? 2 Tim 4,16.17; Fil 1,12—14

I když apoštola opustili všichni přátelé, neopustila

ho přítomnost velikého Obhájce Božího lidu. Splnilo se na něm Kristovo zaslíbení, které dal svým učedníkům, že Duch Boží jim dá, co mají před soudem mluvit (Mat 10,17–20), a že po svém nanebevstoupení jim pošle Utěšitele (Jan 14,16).

Co měl apoštol na mysli, když se zmiňuje o svém vysvobození? 2 Tim 4,18

Neočekávaný zvrat k dobrému při první obhajobě byl Pavlovi důkazem, že Bůh je s ním a má moc ho vysvobodit. I když nakonec umírá, umírá v přesvědčení, že koruna spravedlnosti je pro něj připravena.

V co smíme doufat i my na základě Pavlovy zkušenosti? 2 Tim 4,17.18

Především máme naději na Pánovu každodenní přítomnost, jak o ní svědčí Pavel v 17. verši, a na jejím základě máme naději i na budoucnost v nebeském království, jak to vyplývá z Pavlova výroku ve v. 18.

2. Naděje ve spravedlivého Soudce

Z jakého důvodu se apoštol odvolává na Ježíše Krista jako na spravedlivého Soudce? 2 Tim 4,18

Pavel chtěl Timoteovi připomenout, aby nikdy nezapomněl, že všechno koná v Boží přítomnosti. Podobně jako se Aron „postavil mezi mrtvé a živé a pohroma se zastavila,“ (4 Moj 16,48) i Boží pracovník nesmí zapomenout, že stojí mezi životem a smrtí, že svým posluchačům zvěstuje to, co rozhoduje o jejich přítomném a věčném blahu.

Myšlenka, že člověk se musí postavit před soudnou stolicí Kristovu, je vážná, až děsivá, avšak pro Pavla byla poselstvím naděje. Věděl, že Pán je spravedlivý Soudce, a že jeho soud bude dokonale spravedlivý. Měl naději především v to, že tento Soudce je zároveň i jeho Obhájcem. Byl ospravedlněn skrze víru a měl pokoj s Bohem, a proto se nelekal odsouzení. A tak naděje pevně zakotvená v Obhájci a Spasiteli dávala, podobně jako apoštolu Janovi, i Pavlovi „plnou jistotu pro den soudu“ (1 Jan 4,17).

Co očekával Pavel od „spravedlivého Soudce“? 2 Tim 4,8

„Apoštol očekává to veliké, co přijde potom, ne s nejistotou a se strachem, nýbrž s radostnou nadějí a s toužebnými pocity. Když stane na místě, kde skončí mučednickou smrtí, nevidí meč popravčího, ani zemi, jež brzy vsákne jeho krev, nýbrž vzhledne ke klidnému modrému nebi letního dne, k trůnu Věčného.

Tento muž víry vidí před sebou žebřík z Jákobova vidění, který představuje Krista, jenž spojuje zemi s nebesy a smrtelného člověka s věčným Bohem. Jeho víra se posiluje, když si připomíná, jak patriarchové a proroci spoléhali na toho, jenž je jeho oporou a útěchou, a pro něhož nyní dává svůj život.“ (Skutkové apoštolů, str. 335)

3. Naděje na vzkříšení

V co Pavel neochvějně doufal? 2 Tim 4,8.18

„Jeho život je skryt s Kristem v Bohu a Pavel je přesvědčen, že ten, jenž přemohl smrt, může uchránit to, co je svěřeno jeho péči. Jeho mysl se chápe Spasitelova zaslíbení: Já jej vzkřísím v poslední den (Jan 6,40). Jeho myšlenky a naděje se soustřeďují na druhý příchod Pána. A když meč popravčího dopadne a stíny smrti zahálí mučedníka, jeho poslední myšlenka platí — stejně jako bude platit jeho první myšlenka po velkém probuzení — setkání s Dárcem života, který ho pozve, aby vešel do radosti blažených.“ (Skutkové apoštolů, str 336)

Proč se Pavel nebál smrti? Fil 1,20.21

Smrt pro něj znamenala jen zastávku mezi pozemským a věčným životem. Světlo naděje, světlo vzkříšení úplně změnilo i jeho pohled. Byla to právě naděje na vzkříšení, jež proměnila skupinu zmalomyslných učedníků v nebojácné šířitele této úžasné pravdy.

Pavlovi nezáleželo ani tak na životě či smrti, žil pro Krista a pro šíření spásného evangelia. Svěděctvím o jeho víře a naději nebyl jen jeho život, ale i jeho smrt.

Naděje v toho, který je vzkříšením a životem (Jan 11,25), který byl mrtvý, ale žije (Zj 1,18), posilňovala Pavla i v posledních chvílích jeho života. Věděl, že smrt znamená konec života, avšak pro něj bylo důležitější to, že vzkříšení k věčnému životu znamená konec smrti. Pavlův hlas sice zmlkl, ale jeho slova zůstala jedinečnou útěchou věřícím až do skonání věků.

4. Naděje na věčný život

Která pravda neoddělitelně souvisí s učením o vzkříšení? 2 Tim 1,10

Lazar, Tabita, Jairova dcera, syn vdovy z Naim, Eutychus a další byli vzkříšeni z mrtvých, avšak všichni znovu zemřeli. Vzkříšení jim jen prodloužilo pozemský život. Avšak vzkříšení při druhém příchodu Pána Ježíše bude k věčnému životu. Bude to vlastně nové stvoření — nové nebe, nová zem, noví lidé — svět bez hříchu a jeho následků, svět, ve kterém „smrt bude mrtvá“ a všechno bude vzdávat slávu Bohu.

Jaké prosté podobenství použil apoštol, aby znázornil naději na věčný život? 2 Tim 2,6

Rolník rozsévá semeno v důvěře, že sklídí úrodu, že jeho naděje se splní. Podobně i křesťan má naději na věčný život — „zaslíbený život v Kristu Ježíši“ (2Tim 1,1). Z tohoto prostého, ale významného podobenství o rolníku vyplývá, že věčný život můžeme i ztratit, jestliže dovolíme, aby bodláčí udusilo semeno Božího slova. Proto musíme bdít, abychom nepodlehli „časným starostem a vábivosti majetku“ (Mat 13,22), které mohou naši naději udusit.

5. Naděje na věčné království slávy

Na jakou zákonitost i v duchovním životě apoštol poukazuje? 2 Tim 2,11–13; Gal 6,7–9

Utrpení pro Krista nás nemá skličovat a zmalomyslnovat, vždyť i pro nás platí, že po utrpení přijde oslavení a věčné kralování s Kristem. Naše naděje v Pána a Krále slávy nám pomáhá utrpení snášet. Zapře-

me-li však svého Pána, zřikáme se koruny vítězství, protože on bude muset zapřít nás (Mat 10,32.33).

Přes všechno pozemské utrpení, nevěru a pochybnosti Bůh měl, má a bude mít na světě lidi, kteří mu věrně a oddaně slouží za všech okolností. Milují spravedlnost a žijí pro Kníže pokoje. V něm jsou zakotveni svou vírou a mají slavnou naději, že s ním budou vládnout. Vědí, že jejich nynější utrpení se nedá srovnat s věčnou radostí a štěstím, které je očekávají na nové zemi (Řím 8,18).

6. Závěr a naučení

Slavná bude odměna, kterou dostanou věrné Boží děti, když se shromáždí okolo Božího a Beránkova trůnu. Když Jan ve svém smrtelném těle uviděl Boží slávu, padl jako mrtvý, nemohl tento pohled snést. Až však Boží děti budou oděny nesmrtelností, „spatří ho takového, jaký je.“ (1 Jan 3,2) Všechny jejich hříchy byly vymazány, všechna přestoupení odpuštěna. Nyní mohou hledět na nezastřenou slávu Božího trůnu. S Kristem spolupracovali v plánu vykoupení, s ním se podíleli na jeho utrpení a nyní se s ním mohou těšit z pohledu na zachráněné v Božím království.

Zde jsme poznávali částečně, ale potom poznáme plně. Všechno nepochopitelné bude vysvětleno, tajemství milosti bude odhaleno. V tom, co se zdálo nepochopitelné a zmatené, uvidíme dokonalý soulad a smysl. Poznání, že nekonečná láska nám dávala zakoušet bolest a úzkost pro naše dobro, nás naplní nevýslovnou vděčností a radostí.

Dnes však ještě procházíme údolím stínu smrti. Povzvedněme svůj zrak a zahleďme se do nedaleké budoucnosti. Brzy uvidíme toho, který je naší jedinou nadějí. „Buďte tedy trpěliví, bratři, až do příchodu Páně. Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko!“ (Jak 5,7.8)